VISIT…

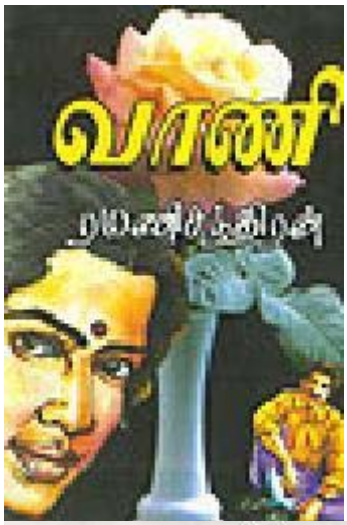

வாணி

1

அன்றுடன் படிப்பு, பயிற்சி எல்லாம் முடிந்து போயிற்று. பாங்கிப் பரீட்சை கூட முடிந்துவிட்டது. அகல்யாவிடம் சொன்னால் ஏதாவது காரணம் காட்டி இன்னமும் பயணத்தைத் தள்ளிப் போடச் செய்து விடுவாள் என்கிற பயத்தில் அவளிடம் சொல்லாமலே ஓசைப்படாமல் அன்றையத் தினத்துக்கு ஊருக்குப் போக டிக்கட் எடுத்து வந்து விட்டாள் மதுரவாணி.

மதுரவாணி என்கிற அந்தப் பெயரில் கூட அகல்யாவுக்கு மயக்கம்தான். 'உன்னிடம் மயங்குவது ஒரு தொத்து நோய். என்னிடமிருந்து என் அண்ணனை யும் தொத்திக்கொண்டு விட்டதே!' என்று, கூறிப் பல் தெரியப் பகபக வென்று சிரிப்பாள்.

எப்போதும் எதற்காகவாவது சிரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அவளுடைய அண்ணன் அப்படிச் சிரித்து மதுரா பார்த்ததில்லை. புன்சிரிப்புதான். அதுவும் அள வாகத்தான். அறிமுகத்துக்கு ஒரு மில்லி மீட்டர். வரவேற்புக்குக் கூட இரண்டு மில்லி மீட்டர். ஜோக்கடித் தால் இன்னும் அதிகமாய் ஒரு மில்லி மீட்டர் என்று கணக்குப்போட்டு வைத்தாற் போலத்தான் உதடுகள் பிரியும்.

அவனுக்கு எல்லாமே கணக்குதான். ஏன், அகல்யா சொன்னதுபோல ராஜாராமனுக்கு எந்த மயக்கமும் தொத்திக் கொண்டு விட்டதாகவும் வாணிக்குத்

தோன்றவில்லை. ராஜாராமனுக்கு வந்து கொண்டிருந்த மூவாயிரம் ரூபாய்ச் சம்பளத்தோடு, மதுர வாணிக்குக் கிடைப்பதாக இருக்கும் வேலையின் ஆயிரத்து எழு நூறு ரூபாய்ச் சம்பளமும் மற்ற அலவன்சுகளுமாகச் சேர்ந்து வீட்டுக்குள் வர இருக்கும் ஐயாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பணத்தில் சகமாக வாழுவதோடு கணிச மாகச் சேமிக்கவும் முடியும் என்ற கணக்குதான் அவனை உந்தியிருக்கும் என்பது அவளது கணிப்பு.

ஆனால் அதில் தவறேதும் இருப்பதாகவும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. நம் எதிர்காலம் எப்படி இருக்க வேண்டும், என்று திட்டமிடுவதோடு, அதை நிறைவேற்ற முயற்சி எடுப்பதே பிழை என்று சொல்ல முடியுமா?

அரைவயிற்றுக் கஞ்சியானாலும் இருவரும் ஆனந்தமாக வாழ்ந்தனர் என்பதில் அவளுக்கும் நம்பிக்கை கிடையாது.

எனவேதான் ராஜாராமன், மணந்து கொள் வோமா? என்று கேட்டபோது அவளும் சட்டென மறுப்பாக ஏதும் சொல்லி விடவில்லை.

அமைதியாக இருந்து யோசித்துப் பார்க்கையில் அவளை மறுக்கக் காரணம் ஏதும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

ஆள் பார்வைக்கு நன்றாகத்தான் இருந்தான். முக ஜாடையில் இருந்த சிறு குறைகளை அவனது சிவந்த நிறம் நிவர்த்தி செய்தது. நல்ல படிப்புதான். வேலையும் நல்ல வேலைதான். குடும்பம் என்று பார்த்தாலும் அகல்யா ஒரே ஒரு தங்கைதான். தாய் தகப்பனார். தகப்பனாரும் சம்பாதித்துக் கொண்டு இருந்தார். ஒய்வு பெற்றாலும் 'பென்ஷன்' வரும். அத்தோடு எல்லோருமே அவனிடம் பிரியமாகவும் இருந்தார்கள்.

ஒரு சிறு குறை. ராஜாராமனுக்கு நகைச்சுவை உணர்வு கொஞ்சம் குறைவு. அகல்யா அளவுக்கு இல்லை என்றாலும் மதுரவாணிக்கும் சட்டெனச்

சிரிப்பு வரும். தங்கை, தாரம் என்று இந்த இரண்டு பெண்களிடையே ராஜாராமனும் சிரிக்கக்கற்றுக் கொண்டுவிட மாட்டானா என்ன?

மற்றபடி, கிடைக்க இருக்கும் இந்த வேலை தவிர, சொத்து, நகை என்று எதுவும் இல்லாத மதுரவாணிக்கு இப்படி ஒருவன் கிடைக்க இருப்பதே பெரும் அதிர்ஷ்டம் அல்லவா?

உறவு என்று கூறவும் ஒரே ஒரு தமக்கை தவிர மதுரவாணிக்கு யாரும் இல்லை. அந்தச் சகோதரிக்கும் அவளுடைய நாலு பிள்ளைகள், புருஷன், அவனைப் பெற்றவர்களைத் தவிர உலகில் வேறுயாரும் இருப்பது பெரும்பாலும் நினைவு வருவது இல்லை.

பெரும்பாலும் மறந்து போய்விடுகிறது. உறவு அக்கா கோகிலவாணிக்கு வெகு அபூர்வமாக நினைவு வருவதும்உண்டு.

அப்படிக் கடையாக நினைவு வந்ததன் பயன் தான் அப்பா வைத்து விட்டுப் போன ஒரே சொத்தான வீடு விற்பனை ஆனது.

அவ்வளவு பணத்தையும் என்னதான் செய்தார் களோ. லீவுக்கு லீவு மதுரவாணி அக்கா வீட்டுக்குச் சென்றபோதெல்லாம் தடவைக்குத் தடவை அங்கே வளம் குறைவது அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

இருபெண்களும் இருகண்கள் என்று வளர்த்த தந்தை மூத்தாள் பெண் என்கிற எண்ணம் இல்லாமல் தன் நகைகளையும் கோகிலவாணிக்குப் பூட்டி மண முடித்த தாயார் இருவரையும் எண்ணிப் பார்த்துதான் வீட்டை விற்பதற்கு மதுரவாணி சம்மதித்தது.

"உன் படிப்புக்கே நிறையச் செலவாகி விட்டதில்லையா? மதுக்குட்டி..." என்று தமக்கை பூரி மெழுகிய போது கூட அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்ததே தவிரக் கோபம் மூளவில்லை. தங்கையிடம் கூட வீட்டு வறுமையை வெளிப்படுத்திவிடக் கூடாதாம்!

'வறட்டு கௌரவம்' என்று நினைத்தாலும் தங்கை யின் மனம் இளகிப் போயிற்று. மேலே 'செகரட்டரி கோர்ஸ்' ஒன்று பயின்று முடிப்பதற்குத் தேவையான படிப்பு கட்டணத்திற்கும் தங்கும் செலவுக்கும் என ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாயை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்ற பணம் முழுவதையும் கோகிலாவிடமே கொடுத்து விட்டாள்.

அதில் அவளுக்கு வருத்தமும் இல்லை.

அப்பா அழைப்பது போல, அவ்வப்போது 'மதுக் குட்டி' என்று அவளைக் கூப்பிடுவது இப்போது கோகிலா மட்டும்தான். அந்த அழைப்பிலேயே மதுர வாணியின் மனம் கனிந்து போய்விடும். அத்தோடு கோகிலாவின் பிள்ளைகள் கடைக்குட்டியை இடுப்பில் தூக்கிக் கொண்டு இந்த வால்களோடு விளையாடத் தொடங்கினால் லீவு நாள் தொடங்கும் போதே திரும்பவும் கிளம்பவேண்டிய நாள் விரைந்தோடி வந்து விடுவது போலாகிவிடும்.

சித்தி, சித்தி என்று வளைய வரும் அந்தப் பிள்ளை களின் நல்வாழ்வுக்கு அப்பாவின் வீடு பயன்படு மானால் அதில் மதுரவாணிக்குச் சந்தோஷம்தான்.

இப்போது தங்கையின் படிப்பு முடிந்துவிட்டதால் அவளது திருமணம் பற்றிய நமைச்சல் அக்காவுக்குத் தொடங்கி இருக்கக்கூடும்.

அதுபற்றி ஒரு சின்ன உறுத்தல்கூட உனக்கு வேண்டாம். இப்போது அணிந்திருக்கும் சிறு தோடு களும், ஒற்றை சங்கிலியும், வளையலும் போதும் என்று என்னை மணந்து கொள்ள, தகுதியுள்ள ஒருவர் தயார் என்றால் அக்கா மறுப்பேதும் சொல்லப் போவது இல்லை.

ஆகவே, திரும்பிய திசையெல்லாம் பச்சைவிளக்கு எரிதலாகத் தோன்றி விடவும் மதுரவாணியும் ராஜா ராமனிடம் தன்சம்மதத்தைத் தெரிவித்தாள்.

தெரிவிக்கும் போதே அடி மனதில் ஏதோ நெருடலை உணர்ந்து, "ஊரில் என் அக்கா, அத்தான்

இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொண்டு திருமணம் பற்றிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம்" என்று முடித்தான்.

ராஜாராமனும் வழக்கம்போல தன் அளவான புன்னகை புரிந்து தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப் படுத்தினான்.

மதுரவாணி ஊருக்குக் கிளம்பிய போது அண்ணன், தங்கை, இருவருமே வழியனுப்ப வந்தார் கள்.

ஒரு முறைக்குப் பல முறையாக, "சன்னல் பக்கம் உட்கார வேண்டாம், கழுத்தை மூடிக்கொள், இரண்டு பவுன் என்றாலும் இன்றைய விலைக்கு ஆறாயிரத்து நானூற்றுப் பத்து ரூபாய் ஆகிறது. டிக்கட் பத்திரம், தொலைத்துவிடாதே" என்று கீறல் விழுந்த கிராம ஃபோன் ரிக்கார்டாக ராஜாராமன் எச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கவும், அவளுக்கு சிரிப்பும் எரிச்சலும் ஒருங்கே மூண்டன.

அவள் என்ன சிறு குழந்தையா? இருபத்தோரு வயது முடிந்த பெண் அல்லவா! அதிலும் அவளுடைய பெற்றோர் இறந்தபின் இந்த ஆறு ஆண்டுகளாக அவனது தேவைகள் அத்தனையும் அவளேதான் பார்த்துக் கொள்கிறான். அவனிடம் போய் இந்த உபதேசமா?

மீண்டும் ராஜாராமன் தொடங்கவும் "ஒன்று கேட்க லாமா?" என்று அப்பாவி போல வினவினாள் மதுரவாணி.

"என்னது?"

"இரவில் தூங்கலாமா?"

பின்னே? தூங்குவதற்காகத் தான் இருபத் தொன்பது ரூபாய் கட்டி பெர்த் வாங்கியிருக்கிறாய்? ஆனால் தூங்கும் போது ஒரேயடியாய் அயர்ந்து தூங்காமல் அரைத் தூக்கமாய்த் தூங்க வேண்டும்."

"இல்லை . . . கழுத்தில் சங்கிலியை அணிந்து கொண்டு தூங்கலாமா என்பதில்தான் சந்தேகம். என்ன இருந்தாலும் இரண்டு பவுன் இன்றைய விலைக்கு ஆறாயிரத்து நானூற்று சொச்சம் ரூபாய் ஆயிற்றே" என்று அவனைப் போலவே பேசிக்காட்டவும் தான் அவளது கேலி ஒருவாறு ராஜாராமனுக்கும் புரியவந்தது.

அண்ணனின் கோபத்துக்கு பயந்து சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு எங்கோ பார்த்தாள் அகல்யா.

கோபப்படுவதா, அதை அடக்கிக் கொண்டு சிரித்து சமாளிப்பதா என்று ராஜாராமன் திணறிக் கொண்டு இருந்த போது மீண்டும் மதுரவாணியே பேசினாள் "அட்டடா! என்ன மடத்தனம்!" என்று தலையைத் தட்டிக் கொண்டாள். "முன்பே யோசித்து, ஒரு பார்சலை வாங்கி அனுப்பி கொண்டு வந்திருந்தால் பிரச்சனையே இருந்திராது. இல்லை ராஜாராமன்?" என்று சிரித்தபோது அகல்யாவுக்குச் சிரிப்பு அடக்கமாட்டாமல் பீறிட்டு விட்டது.

சினத்தை முழுமையாக அடக்கமாட்டாமல், "வாயை மூடு." என்று தங்கையிடம் சீறினான் அண்ணன்.

தலையை சற்று சரித்து அவனையே பார்த்த மற்றவளிடம் அந்த கோபத்தைக் காட்ட மனமோ, துணிவோ வராமல் "எவ்வளவு முக்கியமான விஷயம் சொன்னேன். புரியாமல் கிண்டலடிக்கிறாயே!" என்று குறைப்பட்டான்.

ஊகும்.முதல் காரியமாக இவனுக்குச் சிரிக்கக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று மனம் எண்ணமிட, அதைக்காட்டாமல், "ஆறு ஆண்டுகளாக இதே சங்கிலி, வளையல், தோடோடுதான் ஆண்டுக்குக் குறைந்தது மூன்று முறை இதே பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன், ராஜாராமன். எப்போது எப்படி எச்சரிக்கையோடு இருப்பது என்று அறிந்து அதைக் கடைப்பிடிப்பவள் நான். அதனால் கவலைப்படாமல்

என்னை வழியனுப்புங்கள்." என்று இதமான குரலில் கூறி விடை பெற்றாள் அவள்.

குரலில் இதத்தோடு கொஞ்சம் அழுத்தமும் இருக்கவே அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் வாயை மூடிக்கொண்டான் ராஜாராமன்.

ஆயினும் நான் நல்லதிற்கு சொன்னால் நீ கேட்கவில்லையே என்கிற பாவனையோடு அவன் நின்றதும் மனதை உறுத்த, இந்த ரயில் எப்போதடா கிளம்பும் என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டது மதுரவாணிக்கு.

ஒருவாறு ரயில் நகரத் தொடங்கியதும், கூடவே நடந்தபடி, "போனதும் கடிதம் எழுது. அவர்களுக்கு வசதியான நாள் கேட்டு தெரிவித்தாயானால் இங்கே திருமண ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க வசதியாக இருக்கும். அதனால் போனதும் முதல் காரியமாக..." என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவன் ரயில் வேகம் எடுக்கவும் கவனத்துடன் ஒதுங்கி நின்று விட்டான்.

இருக்கையில் வசதியாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு சற்று யோசித்தாள் மதுரவாணி. திருமணத்திற்குச் சம்மதம் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லும்முன் இந்த போர் அடிக்கிறானே, இவனோடு ஆண்டுக் கணக்கில் வாழுகிற வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்? வெறுத்துவிடுமா?

காலையில் எழுந்து வீட்டு வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு, ஆளுக்கு ஒரு திசையில் வேலைக்குப் போய்விட்டு, மாலையில் திரும்பி வீடு புகுகிறபோது போரடிப்பதற்கோ வெறுப்பதற்கோ நேரமிராது என்று தோன்றியது அவளுக்கு.

அப்புறமாய்ப் புது மோகம் தீருகிறபோது குழந்தை குட்டி என்று ஆகி விட்டால் அப்போதும் போரடிக்க நேரம் இராதுதான்.

நிம்மதியுற்றவளாக மனதை தமக்கை வீட்டு பக்கம் திருப்பினாள் அவள்.

மதுர வாணியைவிட எட்டு ஆண்டுகள் மூத்தவள் கோகிலவாணி. அவளது பதினெட்டாவது வயதில் வாசு பி. ஏ. வுடன் திருமணம். அடுத்த ஆண்டு முதல் மகள் சுகுணா உதயம். இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து சுகன்யா. அடுத்தும் பெண் பிறந்து விடுமோ என்று அஞ்சி தயங்கினாற்போல ஓர் ஆண்டு அதிக இடை வெளி விட்டுப் பிறந்த பையன் கண்ணன். அவனுக்கும் பிறகு சொகுசாக பிறந்தவன் பாபு. இரண்டு வயது.

இந்தியாவின் ஜனத்தொகைக் கணக்கிற்கும் கோகில வாணியின் குடும்ப நிலைக்கும் பிள்ளைகள் எண்ணிக்கையில் பாதி அதிகப்படி என்பது மதுர வாணியின் எண்ணம்.

ஆனாலும் சித்தி,சித்தி என்று வளைய வரும் குழந்தைகளைப் பார்க்கையில் அவளுக்கு வெகுவான ஆனந்தம்தான்.

ஆனாலும் அவளுடைய குடும்பம் கச்சிதமாய்தான் இருக்கும். இரண்டே இரண்டு பிள்ளைகள். அவை ஆணோ, பெண்ணோ, எப்படியானாலும் இரண்டு தான்.

இரவு உணவை முடித்துவிட்டுப் படுத்தபடி தனக்கு ஒரு காலத்தில் பிறக்கப்போகும் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கற்பனை செய்யத் தொடங்கினாள் அவள்.

சற்று முயன்று ராஜாராமனின் முகத்தை மனக் கண்முன் கொணர்ந்தாள்.

அந்த ஜாடையோடு ஒரு சிறு குழந்தையின் முகத்தை உருவகப்படுத்த முயன்றாள். ஆனால் ராஜாராமனின் சிவந்த முகத்தில் 'ஷேவ்' செய்த இடங்களில் பாசிபிடித்த தரைபோலக் காணப்படும் தாடையும் மேலுதட்டுப் பகுதியும் அவளது கற்பனையைக் குலைத்தன.

சற்று நேரம் முயன்று பார்த்து விட்டுச் சலித்துப் போய் அந்த முயற்சியை அடியோடு கைவிட்டுவிட்டு, திரும்பிப் படுத்துத் தூங்கத் தொடங்கினாள், மதுரவாணி.

2

இளங்காலை வெளிச்சம் பரவுகிற வேளையில் விழித்து எழுந்தாள் மதுரவாணி.

அவசரமாகப் பல்துலக்கி, முகத்தை, ஆடையைச் சீர்செய்துவிட்டு, பெட்டியையும், கிட்பாகையும் கதவருகில் கொண்டு வைத்துக் கொண்டு அங்கேயே காத்துநின்றாள்.

இனி விரைவிலேயே அக்காவின் ஊர்வந்து விடும். அந்தச் சிறு ஸ்டேஷனில் ரயில் இரண்டே நிமிடங்கள்தான் நிற்கும் என்பதால் அவசர அவசர மாய் இறங்கியாக வேண்டும்.

கோகிலா வீட்டுக் கடையை டவுனில் வைத்து இருப்பதற்கு அங்கேயே வீடு பார்த்து இருந்திருக்கலாமே என்று தோன்றியது மதுராவுக்கு. இப்படிப் பதறியடித்துக் கொண்டு இறங்காமல் நின்று நிதானமாய் இறங்கலாம் அங்கே வாடகை அதிகம் என்று இங்கே வீட்டை வைத்துக் கொண்டு போரடிக்கிறார்கள்.

பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு ரயில் நிற்கவும் கதவைத் திறந்து கொண்டு பிளாட்பாரத்தில் குதித்தாள். அவசரமாகச் சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு வேக மாய் நடந்தபடி வெளியே பார்த்தவளுக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது.

நல்லவேளையாக அங்கே இரண்டு வண்டிகள் நின்றன. ஒன்றில்லா விட்டால் ஒன்றுகிடைக்கும். மற்ற படி அக்காவீடு வரை இருகரங்களிலும் சாமான்களைச் சுமந்தபடி நடப்பது என்றால் கைகால் ஒய்ந்துவிடும்.

வழக்கம்போல ஒருசிறு வருத்தம் மனதில் இழையோடியது. வாவா என்று அழைக்கா விட்டால் போகிறது வந்துவிட்டாள் என்றபிறகேனும் ரயில் நிலையத்

துக்கு இந்த அக்கா யாரையாவது அனுப்பக்கூடாதா? வீடு போய்ச் சேரும் வரை இந்த வேண்டாத விருந்தாளி உணர்வு உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

வண்டிகளை வேறுயாரும் பிடித்து விடக்கூடாதே என்ற வேகத்தில் முதல் ஆளாக டிக்கட்டைக் கொடுத்துவிட்டு ஓடினாள் மதுரவாணி.

ஒருவண்டியின் அலங்காரம் அது தனியாரின் சொந்த உபயோகத்துக்குரியது என்பதைக் காட்டவும், அடுத்த வண்டியை அணுகி, கிட்பாகை உள்ளே வைத்து, "வடக்கு மாடவீதி போகவேண்டும். ஐந்து ரூபாய் தானே வழமை? போகலாமா?" என்றாள், அவசரமாக.

"சரிங்கம்மா" என்று அவள் கையிலிருந்த பெட்டியை வாங்கியவன், சட்டென அதைக் கீழே வைத்து விட்டுப் பணிவோடு கும்பிடு போடவும், தானும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவன் பின்னே ஒரு பதினைந்து சென்டி மீட்டர் தூரம் அதிகப்படியாக நெருங்கி நின்ற ஒரு நெடியவன் வண்டியோட்டியின் வணக்கத்தை சிறு தலையசைப் பில் ஏற்று, "அந்தச் சாமான்களை வில் வண்டியில் ஏற்று. முருகா" என்று பணிக்கவும் மதுராவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை.

"ஏ. . மி. மிஸ்டர், அது என்சாமான். இந்த வண்டி நான் வாடகைக்குப் பேசியிருக் . . . ரவண்டிகாரர், சாமானைத் திரும்பவும் உங்கள் வண்டியிலேயே என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, "அவசிய மில்லை" என்றது அவனது அமர்ந்த குரல். "நீ உன் அக்கா கோகில வாணி வீட்டுக்குத்தானே போக வேண்டும்? உன்னை அங்கே அழைத்துச் செல்லத்தான் அந்த வண்டி வந்திருக்கிறது" எனவும் மேலும் வியப் புற்று அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் அவள்.

சராசரி ஆண்களை விட உயரம். சாதாரண நிறமாக இருந்திருக்கலாம். வெயிலில் கன்றிக் கறுத்தார்

போலச்சற்று டிகாக்ஷன் அதிகமான, காபிநிறம். வெள்ளையர்கள் பார்த்தால், 'வாட் எ ஸன்டான்', என்று வாய்பிளக்கக்கூடும். இங்கே எரிச்சலுற்றுக் கூறுவ தானால் கறுப்பண்ண சாமி என்றே சொல்லக்கூடிய வண்ணம் தான். பெரிய நீளமீசை வெளே ரென்ற சட்டை முக்கால் கையளவில் மடித்து விடப்பட்டிருந்த முழுக்கையை நாலு சென்டி மீட்டர் அகல பார்டர் போட்ட வெள்ளை வேஷ்டி கழுத்தில் தடிமனான புலிநகச் சங்கிலி. நகமா? பல்லா? பெரிய மோதிரம். பெரியமனைர் போலும்.

சட்டெனப் பிறந்த குறும்புடன் "இதற்குப் பெயர் தான் மல்லு வேட்டியா?" என்று அப்பாவிபோல வினவினாள் மதுரவாணி.

விழிகள் பளிச்சிட 'ஹூம்' உதட்டைப் பிதுக்கினான். அவன் "இது வெறும் மில் வேட்டி. மயில் கண் கரை போட்டது. போனால் போகிறது. மில்லு வேட்டி மைனர் என்றாவது அழைத்து ஆறுதல் படலாம் என்று பார்த்தால் நான் மைனருமில்லை". என்று சிரித் தான்.

கருமேகத் திரளினிடையே மின்னல் பளிச்சிடுவது போல அந்தச் சிரிப்பில் அவனது வெண்பற்கள் ஒளிர் வதைக் கண்டு அவளது விழிகள் மீண்டும் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன.

அத்தோடு அவளது கேலியை அவன் கண்டு கொண்டதில் வியப்புவேறு. அவனது சிரிப்புக்குப் பதிலாக முறுவலித்து விட்டு. "பாருங்கள் மிஸ்டர், உங்களை எனக்குத் தெரியாது. அதனால் நான் இந்த வண்டியிலேயே" என்று அவள் பேசிக் கொண்டு இருக்கையிலேயே மறுப்பாகத் தலையசைத்து விட்டு, சட்டைப் பைக்குள் இருந்து ஓர் ஐந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து வண்டிக்கார முருகனிடம் கொடுத்தான் அவன்.

"உனக்கு வேறு சவாரி வருவதுபோலத் தெரிய வில்லை முருகா. இதை வைத்துக் கொள் கிளம்பு" என்று முருகனை அனுப்பவும் அவளுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

"வண்டிக்காரா, நான் கூடுதலாகப் பணம்." என்று அவள் கூறுவதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல் வண்டிக்காரன் செல்லவும் அவளது சினம் அதிகரித் தது. அவளை என்னவென்று எண்ணிக் கொண்டான், இந்தப் பட்டிக்காட்டான்?

"உங்கள் வண்டியில் ஏறுவதற்கு நான் நடந்தே போய்க் கொள்வேன்" என்று பெட்டியை எடுக்கத் திரும்பினாள் மதுரா.

"இதோபார். உன் அக்கா வீடு செல்லும் வழி உனக்குத் தெரியுமல்லவா? வண்டி கொஞ்சம் வழி மாறினாலும் இறங்கிக்கொள். சரிதானா? அத்தோடு நானும் இதேவண்டியில் வரப்போவது இல்லை. என் வாகனம் அங்கே"என்று அருகே நிறுத்திவைக்கப் பட்டிருந்த 'புல்லட்'டைக் காட்டினான் அவன்.

பெட்டி பையுடன் நடப்பதை விட வண்டியில் போவது நூறுமடங்கு சுகம்தான். ஆனால் கொடுமைக் கார, பெண்ணாசை பிடித்த கிராமத்துப் பண்ணையார் களைப் பல சினிமாப் படங்களில் பார்த்திருந்த மதுரவாணிக்கு அவனை நம்பமுடியவில்லை.

"உங்கள் வண்டியில் ஏற எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் . . ."என்று மீண்டும் தொடங்கியவளை இடைமறித்து, "கையைக் காலைக் கட்டி வண்டியில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு போகவேண்டியது தான்" என்று அவன் அலட்டிக் கொள்ளாமல் கூறவும் அவள் அயர்ந்து போனாள்.

ஹூகூம். அந்த மாதிரி மாட்டிக் கொள்வதை விட, அவசியப்படும் போது பயன்படுத்தக்கூடிய விதமாகக் கை, கால்களைச் சுதந்திரமாக வைத்துக் கொண்டே வண்டியில் பயணம் செய்வது மேல்...

ஆனாலும் தனக்குப்பிரியமில்லை என்பதைக் காட்டுகிறவள் போல அவனை ஒருதரம் முறைத்துப் பார்த்து விட்டு அவனது வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள் மதுரவாணி. வண்டி பறந்தது.

வண்டித் தூசி மேலேபடாத அளவு தூரத்தில் அந்தப் புதியவனும் 'பைக்'கில் வண்டியைத் தொடர்ந் தான்.

அக்காவின் வீடு இருக்கிற தெரு முனை திரும்பும் வரையிலும் மதுரவாணிக்கு சந்தேகம்தான்.

அப்பாடி என்று மூச்சு விட்டவளாக வண்டிக் கூண்டின் சிறு சன்னல் வழியே அக்கா வீட்டைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

வழக்க விரோதமாக கோகிலா வாசலிலேயே நின்றாள். கம்பியை எடுத்துவிட்டுவிட்டு மதுரா கீழே குதித்ததும், "மதுக்குட்டி வாம்மா" என்று வரவேற்றாள்.

அதற்குள் பின்னோடு வந்து சேர்ந்துவிட்ட 'பைக்'காரரைப் பார்த்து "வாருங்கள், தம்பி" என்று அவனையும் வரவேற்றாள். "வாருங்கள் உள்ளே வந்து ஒரு காப்பி குடித்துவிட்டுப் போகலாம்,"என்று உபசாரம் செய்தாள்.

வண்டிக்காரன் சாமான்களை இறக்கி உள்ளே கொண்டு வைப்பதை மேற்பார்வையிட்டபடி அவனும் உள்ளே வருவதை யோசனையோடு கவனித்த, மதுர வாணிக்கு யாரிவன்? அக்காவின் உறவில் இப்படி ஒரு ஆளை அவள் பார்த்ததே கிடையாது . . தங்கையின் குறு குறு பார்வையைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்து தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு கோகிலா உள்ளே செல்வது போலத் தோன்றவும் கொஞ்சம் வலித்தது. ஆனால் அடுத்தவினாடி எல்லாம் மறந்து போயிற்று. "சித்தி" என்று குதூகலத்துடன் விழுந்தனர் சுகன்யாவும் பாபுவும். "வாங்க சித்தி" என்று பெரிய பெண்,

முறுவலித்தபடி சின்னத்தம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள் சுகுணா.

தூக்கிவந்த பாபுவை வாங்கிக் கொண்டு, அவர்களுக்காக வாங்கி வந்த பொருட்களைக் கடைபரப்பினாள் மதுரா.

அவரவர் பொருட்களைப் பிரித்தானதும், கொய்யாவின் பழங்களையும், மாமரத்து வரிக்குயிலையும் காண அக்கா மக்கள் அழைக்கவும் சந்தோஷமாகக் கிளம்பினாள் அவள்.

முற்றத்துத் திண்ணையில் நாற்காலியில் அமர்ந்து உள்ளேயே நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டத் தொடங்கியிருந்தான்.

தோட்டத்துப் பக்கம் போனதும், "யாரும்மா அது? அந்த 'பைக்'கில் வந்தவன்?," என்று அக்காமகளிடம் வினவினாள்.

"அவர் பெயர் வீரபாண்டியாம் சித்தி. அடிக்கடி வந்து அம்மா அப்பாவிடம் பேசுகிறார். என்னவோ, அவரை எங்களுக்குப் பிடிக்காது" என்று முகம் சுளித்தாள் பெண்.

"ஏம்மா?"

"அவர் வந்தாலே பின்னால் போங்கள் என்று அம்மா எங்களை விரட்டுகிறார்களே" என்று சிணுங்கினாள் அவள்.

அப்படி மறைத்து என்ன ரகசியம் பேசுகிறார்கள்!! உள்ளூர யோசனை ஓட, சின்னவளுக்குச் சரியாகப், "பார்த்துக் கொண்டே இரு. இனி அந்தப் பாண்டிஆள் வந்தால் நான் அவரை விரட்டி விடுகிறேன்" என்று கூறித்தேற்றினாள்.

கொய்யாப்பழம் பறித்துத் தின்று, அணில் விரட்டி, ஓடிப்பிடித்து விளையாடி முடித்து ஒருவாறு அவர்கள் வீட்டினுள் சென்றபோது அந்த வீரபாண்டி சென்று விட்டிருந்தான்.

செலவு ஏதும் அவளது கையைக் கடிக்கக்கூடும் என்று எண்ணுகிறாளா? அந்தக் கவலையே அவளுக்கு வரக்கூடாது என்பதற்காகத் தானே செலவேஇல்லாமல் என் திருமணம் நடக்க ஒருவழி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதினாள் அவள். பிறகும் என்ன?

அப்பாவின் வீடு விற்றபணம் பற்றி ஏதும் பிரச்சினை எழக்கூடும் என்று பயப்படுகிறளோ? முதலில் அந்த அச்சமே வேண்டாம் என்று ஆறுதல் படுத்த வேண்டும்.

ஆனால் அவளைப் பேசவிட்டால் அல்லவோ அது முடியும். மேலும் மூன்று தினங்கள் இதே மாதிரி கோகிலா கண்ணாமூச்சி ஆடவும் மதுரவாணி பொறுமையிழந்தாள்.

நாளை எப்படியும் அடுப்பை அணைத்து வேலையை நிறுத்தி விட்டாவது அக்காவிடம் பேசியே ஆக வேண்டும் என்று முடிவு செய்த அன்று இரவில், சின்னவர்கள் எல்லோரும் தூங்கிவிட்ட பிறகு கோகிலாவின் அறைக்கதவு திறந்தது.

ஒரு தயக்கமான நடையுடன் வெளியே வந்த கோகிலா, அங்கேயே சற்றுநேரம் நின்றுவிட்டு, மீண்டும் இயங்கி, பிள்ளைகளோடு படுத்திருந்த தங்கையிடம் சென்று அவளை எழுப்பினாள்.

சத்தமின்றித் தன்னைப் பின்தொடருமாறு ஜாடைகாட்டிவிட்டு அவள் முன்னே செல்ல, என்ன மகா ரகசியம் என்ற வியப்பும் வேடிக்கையுமாகத் தமக்கையைப் பின் தொடர்ந்தாள் மதுரவாணி.

புழக்கடையில் கிணற்றங்கரையில், துணி துவைக்கிற கல்லைக் காட்டித் தங்கையை அமருமாறு கூறி விட்டுத் தண்ணீர்த் தொட்டி விளிம்பில் அவளும் அமர்ந்து கொண்டு தொடங்கினாள் கோகிலவாணி.

அவ்வளவு நேரமும் "என்ன பெரிய மர்மம்?" என்று வியந்து கொண்டிருந்த மதுராவுக்குத் தமக்கை "மதுக்

"ஒருவன் வீடுவரை கொண்டுவந்து விட்டால் ஒரு நன்றி சொல்லுவது இல்லையா?" என்றாள் தமக்கை கடிவது போல.

அதிலிருந்த உண்மையை ஒத்துக் கொள்ள மனம் வராமல், "உன் வீட்டுக்கு என்னை இன்னொருவர் கொண்டுவந்து விடவேண்டுமா? அவசியமில்லாமல் மூக்கை நுழைப்பவர்களுக்கு நன்றிவேறு?" என்றாள் தங்கை அலட்சியமாக.

பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு கோகிலா நிற்கவும், சட்டென இளகி, தமக்கையிடம் ஒடிச் சென்று அவள்கையைப் பற்றி "அந்த ஆளைப்பற்றி நமக்கு என்னபேச்சு, அக்கா? ,விடு அக்கா, என் கடிதம் வந்ததில்லையா? அதில் எழுதிஇருந்தேனே". என்று அவள் பேசுகையிலேயே கையை விடுவித்துக் கொண்டு கோகிலா நகர்ந்தாள்.

"தம்பிக்கு இட்டிலி கூடக் கொடுக்காமல் என்ன விளையாட்டு சுகுணா? பள்ளிக்கு வேறு நேரமாகி விட்டதில்லையா? ஒடு. முதலில் குளித்துக் கிளம்பு" எனறு மகனை விரட்டினாள்.

இரண்டு பெண்களையும் பள்ளிக்கு அனுப்புகிற வரை கோகிலா தங்கையின் பக்கமே திரும்பவில்லை.

இருவரும் கையாட்டிவிட்டுச் சென்றதும் மீண்டும், "அக்கா, என் கடிதத்தில் "என்று தொடங்கினாள் மதுரா.

"அதை அப்புறம் பார்ப்போம். முதலில் நீயும் குளித்து விட்டுவந்து சாப்பிடு. நான் பனிரண்டிற்குள் சமையலை முடித்து மாமாவுக்குச் சாப்பாடு அனுப்பியாக வேண்டும்" என்று விலகி நடந்தாள் கோகிலவாணி.

மேலும் இருதரம் முயற்சி செய்த பின் அக்கா வேண்டுமென்றே தன் திருமணப்பேச்சைத் தவிர்க்கிறாள் என்பது மதுரவாணிக்கு உறுதியாயிற்று.

ஆனால் ஏன்?

குட்டி. உன் கடிதம் படித்தேன். அதில் எழுதியிருந்தாயே.." என்று தொடங்கவும் மற்ற தெல்லாம் மறந்து போயிற்று. உற்சாகத்துடன்," கடிதத்தில் முழு விவரமும் எழுதவில்லை அக்கா. இப்போது கேட்டுக்கொள். உனக்கு ஒரு பைசா செலவு இல்லை. அங்கே புடித்த செலவு போக எண்ணிடம் ஓர் இரண்டாயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது. இதுவே.. யதேஷ்டம்..." என்று கூறினாள்.

ஒருகணம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, "அது சரிப்பட்டு வராது, மதுரா.." என்றாள் கோகிலா.

"ஏன்?"

"இங்கே இங்கே ஒரு மாப்பிள்ளையை அத்தான் பார்த்திருக்கிறார்கள்.." என்று அவள் இழுக்கவும் மதுரவாணிக்கு ஒரே ஆச்சரியம். பரவாயில்லையே! இந்த அளவுக்கு அவள் ஞாபகம் இருக்கிறதே! என்று சொல்லுமுன், "ஆசைப்பட்டு கேட்கிறார்கள்" என்று வேறு சொன்னாள் கோகிலா.

"யாரக்கா, அது?" என்றாள் வியப்புடன்.

மீண்டும் கோகிலாவின் குரல் தடுமாறியது "இ...இந்தப்பக்கம் கொஞ்சம் வசதியானவர்.. கொஞ்சமென்ன, நிறையவேதான். அவர்கள் குடும்பப் பெயரில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஏக்கரா நிலம் இருக்கிறது. விவசாயத்தில்.."

படித்திருக்கிறாரா?

தமக்கை பேசாதிருக்கவும், ஏதோ தோன்ற "யார் அவர்? எனக்குத் தெரிந்தவரா . . ஒருவேளை. . . இன்று காலையில் என்னை அழைத்துவந்தாரே அந்தக் கறுப்பண்ணை சாமியா? என்று குரலில் ஏளனம் தொனிக்க வினவினாள் தங்கை.

ஒப்புவாள்போல மௌனம் சாதித்தாள் கோகிலா.

3

வியப்பினால் விரிந்த விழிகளால் தமக்கையின் முகத்தை ஆராய முயன்றாள் மதுரவாணி.

அரை குறையாக வெளிச்சம் தந்த நிலவுக்கு கோகிலா முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்ததால் அங்கிருந்து ஒன்றும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை அவளால். தங்கை கண்டுகொள்ளக் கூடாது என்றே அவள் அப்படி உட்கார்ந்திருப்பாளோ என்ற எண்ணம் வந்தது. அந்த அளவு அக்கா கெட்டிக்காரியா என்று ஆச்சரியப் பட்டாள் மதுரா.

கூடவே வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. இருந்திருந்து இந்தப் படிப்பறிவு இல்லாத பட்டிக்காட்டுப் பண்ணை யாருக்கு ஐம்பது ஏக்கர் நிலம் என்றால் பண்ணையாகத் தானே இருக்கவேண்டும். அவனுக்கு மதுரவாணி பிகாம் வேண்டுமா? படித்த பெண் கொஞ்சம் வெள்ளைத்தோல் என்றதும் கிறக்கமாகிவிட்டதா?

அது சாத்தியமாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த அக்கா ஏன்....

ஏன் என்று ஜகித்து லேசாகச் சிரித்து, "அக்கா உனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.... ராஜாராமனுக்கு." என்று அவள் பேசுமுன் எரிச்சலுற்ற குரலில் இடைமறித்தாள் கோகிலா."உனக்குத்தான் ஒன்றுமே புரியவில்லை, மதுரம். இந்தப் பக்கத்தில் வீர பாண்டியைப் பகைத்துக் கொண்டு நாங்கள் கடை நடத்தமுடியாது."என்றாள்.

"அப்படியென்றால் ரவுடியா? கடைப்பக்கம்வந்து கலாட்டா செய்வானா? அப்படி ஒரு ரவுடியை மணக்க வேண்டும் என்று உன்னால் எப்படிச் சொல்ல முடிகிறது?" என்று படபடத்தாள் தங்கை.

"ச்சு. அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லையம்மா." என்றாள் கோகிலா அலுப்புடன். "நம் வீட்டில் சொத்துபத்து என்று ஒன்றும் இல்லை. இவரிடம் பணம், சொத்து இருக்கிறது. கல்யாணம் செய்து கொண்டால் நீ வசதியாக வாழுவாயே என்று பார்த்தேன். அத்தோடு உன்மேல் ஆசை இருக்கிறது என்பதால் நன்றாக வைத்துக் கொள்ளவும் செய்வார். எல்லாம் யோசித்து தான் முடிவு செய்தோம்."

"ஆமாமாம். ரொம்ப நன்றாய்த்தான் வைத்துக் கொண்டு விடுவான். வண்டியில் வரவில்லை என்றால் கையைக்காலைக் கட்டி வண்டிக்குள் தூக்கிப் போடுவேன் என்கிறான். இவனுக்கெல்லாம் ஆசை, அன்பு என்றால் அர்த்தம் தெரியுமா? அந்த மீசையைப் பார். நீயும் அத்தானும் அருகே நின்றால் எப்படி இருக்கிறது? இந்தக் கருப்பண்ணசுவாமி என்பக்கத்தில் நின்றால் பார்க்க சகிக்குமா? அத்தோடு படிப்பு? பிகாம் முடித்தவள் நான். ஒரு கை நாட்டை எப்படிக் கட்டிக் கொள்ள முடியும்? இவ். . வனவு அகல பார்ட்டர் போட்ட வேட்டி கட்டிக் கொண்டு நிற்பதைப்பார். அதுவேட்டி தானா, வீட்டில் யாருடைய சேலையையேனும் கிழித்துக் கட்டிக் கொண்டுவந்து விட்டானா?"

தனது திட்டத்தை காது கொடுத்துக் கேளாமலே தமக்கை ஒதுக்கிய ஆத்திரத்தில் மதுரவாணி மட மட வென்று பேசிக் கொண்டே போனாள்.

"இதோபார் அக்கா. வண்டி நல்லபடியாய் ஓட வேண்டும் என்றால் இரண்டு சக்கரங்களும் சம அளவாய் இருக்க வேண்டும். நான் படித்திருக்கிறேன். கீட்ஸ், ஷெல்லி, பைரன் என்றால் புரிந்து என்னோடு பேசுகிறவரைத்தான் நான் கட்டிக் கொள்ள முடியும். ஷெர்லாக் ஹோம்ஸ் என்றால் இந்தி நடிகரா என்று கேட்டால் எனக்குத் தாங்குமா? சே. நினைக்கவே சகிக்கவில்லை."

பேசமுடியாமல் சிலகணங்கள் சும்மா இருந்து விட்டு," இந்தக்கடை நடக்காவிட்டால். . . இங்கே. . . இங்கே பின்னைகள் கதி, எங்கள்நிலைஎல்லாம் அதோகதியாகி விடும். அதனால். . . . . என்று தொடங்கிவிட்டு முடிக்கமாட்டாமல் நிறுத்தினாள் கோகிலா.

"அதனால் எங்களுக்கு பதிலாக நீ அதோகதியாகி விடு' என்கிறாயா, அக்கா! அத்தோடு உன்குடும்பம் தான் கெடுவானேன். இந்த வீடு, நிலங்களெல்லாம் இருக்கின்றனவே. அதையெல்லாம். . . அதையெல்லாம் என்னவோ சொல்லுவாயே ...கு..கு குத்தகைக்கு என்று. அப்படிக் குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டு சென்னைக்குக் குடும்பத்தோடு வந்து விடுங்கள் அத்தானும் பட்டதாரிதான் ஏதாவது வேலை பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதை விட்டு விட்டு ஒரு பட்டிக்காட்டு ரவுடியைக் கட்டிக்கொள் என்கிறாயே. " என்று பொரிந்தாள் மதுரா.

"ரவுடி என்று நான் சொன்னேனா? நீயாக ஏதாவது நினைத்துக் கொண்டு பொரிந்து கொட்டுகிறாய்."

"வாய் வார்த்தையாய்ச் சொன்னால் தானா? அவனை எதிர்த்துக் கொண்டு கடை நடத்த முடியாது என்றால் என்ன அர்த்தம்? கலாட்டா செய்வான் என்றுதானே. கலாட்டா செய்கிறவன் ரவுடி இல்லாமல் யாராம்?"

சட்டெனக் கோகிலாவின் குரல் மாறியது. "அய்யோ, அது அப்படியில்லை, மதுக்குட்டி. இந்தப் பக்கம் அவர் செல்வாக்கானவர். அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை என்று தெரிந்தால் யாரும் கடைக்கு வர மாட்டார்களோ என்று நினைத்தேன்." "நினைத்தால் அது தப்பு. நீ என்ன இந்தக் கிராமத்திலா கடை வைத்திருக்கிறாய்? டவுனில். அங்கே எத்தனையோ கடைகள். அத்தனை பேரும் இந்த ஆளுக்குப் பணிந்து கிடக்கிறார்கள் என்றா சொல்லுகிறாய்?"

"கடைசியாக நீ என்னதான் சொல்லுகிறாய்?" என்று ஒருமாதிரிக்குரலில் வினவினாள் கோகிலா.

"நீஎன்னதான் சொன்னாலும் அந்த மல்லு வேஷ்டி மீசைக் காரனை நான் மணந்து கொள்ள முடியாது." என்று முடித்தாள் தங்கை. சிலவினாடி அமைதிக்குப் பின் "சரி" என்றாள் தமக்கை.

'ஓ' என்று மீண்டும் ஆச்சரியமாய்ப் போயிற்று அவள் தங்கைக்கு இவ்வளவு இலகுவாக முடிவதற்கு இத்தனைவாக்கு வாதம் ஏன்? தமக்கையின் கையைப் பற்றிக் குதுகலமாக நகைத்தாள் அவள். அவள் சிரிப்பில் கலந்து கொள்ளாத கோகிலா, தங்கையின் கையை அழுத்தி "ஆனால் ஒன்று" என்றாள். "என்ன?" என்றாள் தங்கை நிமிர்ந்து. "இதை இப்போதைக்கு மனதிலேயே வைத்துக் கொள். வெளியே காட்ட வேண்டாம். செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்தவன் எப்படிப் போகக் கூடும் என்று சொல்லமுடியாது. அதுவும் வெறுமனே வீடுவரை வருவதற்கே கையைக்காலைக் கட்டி என்கிற..." முரடன்" என்று முடித்தாள் மதுரா.

"ஆமாம் ஆமாம்." என்று தலையாட்டிவிட்டு. "அதனால் மதும்மா, இப்போதைக்கு உன் மறுப்புபற்றி வீரபாண்டிக்கு எதுவும் தெரியவேண்டாம். தெரிந்தால் இந்த . இந்த சினிமாக்களில் வருகிறமாதிரி உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் என்னமாவது செய்தாலும் செய்து விடக்கூடும்..."

தங்கை திகைத்து நிமிரவும், "அதனால் சரி சரி என்பது போலவே நடந்து கொள்ளலாம் . . ஊகூம். அதற்காக அவரிடம் வழிய வேண்டும் என்று சொல்ல வில்லை. நாம் மறுக்காத மாதிரி காட்டிக் கொண்டால் அவரும் உனக்குக் காவல் வைக்காமல், உளவு பார்க்காமல் அசட்டையாக இருப்பார் இல்லையா? அப்படி யொரு நாளில் ஒசைப் படாமல் உன்னைத் திரும்பவும் சென்னைக்கு அனுப்பி விடுகிறேன். அங்கே நீ அந்த ராஜாராமனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு

அங்கேயே தங்கிவிட்டால் வீரபாண்டியால் என்ன செய்யமுடியும்? எனக்கே தெரியாமல் நீ போய் விட்டதாகச் சொல்லி நாங்களும் நல்ல பேர் பெற்று நிம்மதியோடு இருக்கலாம்" என்று விளக்கினாள்.

"எல்லாம் சரியாகத்தான் தெரிகிறது. ஆனால் இவ்வளவு மோசமான ஓர் ஆளிடம் என்னைத் தள்ளப் பார்த்தீர்களே என்பது தான் ஒருமாதிரி உதைக்கிறது..." என்று குத்திக்காட்டி விட்டாள் மதுரவாணி.

"மோசமானவர் தான் என்று இப்போதும் நான் சொல்லவில்லை, மதுரா. மோசமா இல்லையா என்று 'டெஸ்ட்' பண்ணிப் பார்க்க வேண்டாம் என்கிறேன். அவ்வளவுதான். வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் கண்டு கொள்ளாமல் ஒதுங்கிக் கொள். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். சரி சரி வா, வந்து படுத்துத் தூங்கு. எனக்கும் தூக்கம் கண்ணைச் சுழட்டுகிறது. வழக்கம் போலக் காலையில் வேறு விழித்தாக வேண்டும்," என்று எழுந்து மடமடவென்று வீடு நோக்கி நடந்தாள் கோகிலவாணி.

சற்று நிதானமாகவே தமக்கையைத் தொடர்ந்த மதுரவாணிக்கு ஒரே யோசனை. மோசமா இல்லையா என்று அறிந்த பிறகுதானே திருமணம் பற்றி நினைத்துப் பார்ப்பதே. இப்போது ராஜாராமனைப் பற்றிப் பிரமாதமாக ஏதும் இல்லாவிட்டாலும் மாறாக வும் ஏதும் இல்லை என்று அறிந்த பிறகுதானே. சரி, நமக்கு இது போதுமான்று என்று முடிவு செய்தாள் அவள்.

வெறும் பாதையிலேயே கண்களை அகலத்திறந்து வைத்து, பள்ளம்மேடு பார்த்து நடக்கையில் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் கண்ணைமூடிக் கொண்டா அடியெடுத்து வைப்பது?

சுகுணா, சுகன்யாவுக்கெல்லாம் நாம் தான் மாப்பிள்ளை பார்த்தாக வேண்டும்போலும். இந்த

படுக்கச் செல்லுமுன் ஒரு தம்ளர் பாலைக் கொணர்ந்து மதுரவாணியிடம் கொடுத்துக் குடிக்கச் சொன்னாள் கோகிலா.

"எனக்கு எதற்கு, அக்கா? பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தாலாவது நல்லது." என்று மறுத்த தங்கையிடம் "ஏதோ, கடைசித் தடவையாக என் கையால் தருவது. பேசாமல் குடி. நீ சென்னை சென்றுவிட்டால் அப்புறம் இங்கே தகராறு எல்லாம் எப்போது பார்க்கப் போகி றோமோ! பிள்ளைகள், குடிப்பதுதான் எப்போதும் இருக்கிறதே. இப்போது நீ குடி. ஒனிந்து மறைந்து செல்லும் போது உடம்புக்கும் தெம்பு வேண்டாமா?" என்று ஏதேதோ சொல்லிக் குடிக்க வைத்தாள்.

பாலைக் குடித்ததும், "சற்று நேரம் படுத்திரு. நான் வீரபாண்டியின் ஆட்கள் எல்லோரும் போனபிறகு சமயம்பார்த்து உன்னிடம் வந்து சொல்கிறேன். அது வரை தூங்குவது போலவே பாவனை செய்." என்று தங்கையைப் படுக்கவைத்தாள் கோகிலா.

அங்கங்கே நடமாடியவர்களில் யார் யார் அந்த வீர்பாண்டியுடைய ஆட்கள் என்று அறிந்திராததால் மதுரமும் தமக்கை சொல்லுக்கு இணங்கி படுத்துக் கொண்டாள்.

தூங்கி, அக்கா வந்து எழுப்பும்படி வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்ற முடிவுடன் ஏதேதோ யோசித்த படி படுத்திருந்த மதுரவாணிக்கு இம்முறை விடுமுறை க்கு வந்ததிலிருந்து மனதை அழுத்திய இறுக்கங்க ளெல்லாம் மெல்ல மெல்லத் தளர்ந்து உடம்பும் மனமும் லேசாவது போல உணர்ந்தாள். ஏதோ ஒரு தளர்ச்சி. சுகமான தளர்ச்சி.

இந்த வீரபாண்டி யார்? இவனிடம் இப்படி ஒரு பயமா? அவனால் அப்படி என்ன செய்ய முடியும்? தாலி தானே கட்டுவான்? கட்டினால் கட்டி விட்டுப்போகிறான். அதற்காகக் கவலைப்படுவானேன்? அக்காவும் அத்தா னும் ஏன் வயதானவர்களாகத் தெரிகிறார்கள்? உலகத்

அக்கா இப்படித்தானே அவர்களுக்கும் பார்ப்பாள் என்று எண்ணினாள் அவள்.

என்னநடந்தாலும் கண்டு கொள்ளாதே என்று தமக்கை எச்சரித்திருந்ததால் வீட்டில் நிருமணக் களை கட்டுவதைக் கவனியாதவள் போல இருந்து கொண்டாள் மதுரவாணி.

ஒரோர் சமயம் அந்த வீரபாண்டி வந்தபோதும் காணாதவள் போல ஒதுங்கிக் கொண்டாள். அவனும் அதைப் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

அதற்காகவும் அவனை உள்ளூர இகழ்ந்தாள் மதுரா. கட்டிக் கொள்ள விரும்புகிற பெண்ணின் மனம் பற்றிய அக்கறையே இல்லை, இவனுக்கெல்லாம் ஆசை ஒரு கேடா?

அன்று வாயிலில் வாழைமரம் கட்டப்படவும், தமக்கையிடம் தனிமையில் விசாரித்தாள் மதுரா.

"நான் கவனமாய்த்தான் இருக்கிறேன், மதுக்குட்டி. இன்றைக்கு நடுராத்திரியில் அங்கே மாப்பிள்ளை வீட்டில் பூசை போடுவார்கள். அவன் ஆட்கள் எல்லோ ரும் அங்கே போய்விடுவார்கள். அந்த நேரத்தில் இங்கே நீயும் கினம்பி விடலாம். அதுவரை ஒன்றும் காட்டிக் கொள்ளாதே." என்றாள் கூடப் பிறந்தவள்.

அவள் சொன்னது சரியென்று தோன்றவே, அன்று மாலையில் வீரபாண்டி வந்தபோது கூட வீட்டில் ஏதோ அலங்காரத்தை ரசிப்பவள் போல நடித்தாள் அவள்.

அதை உண்மையென்று நம்பி அவன் மகிழ்ச்சி யோடு செல்வதைக் கண்டதும் அவளுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது. நாளைக்கு ஏமாந்த சோணகிரியாய் "நே" என்று நிற்கையில் அவனுக்கு எப்படி இருக்கும்!

அன்று வெகுநேரம் கழித்து வாசவும் அவனுடைய தகப்பனாரும் திரும்பி வந்து படுக்கச் செல்லும் போது மணி பதினொன்றைத் தாண்டி விட்டிருந்தது.

தில் கவலைப்பட்டு சாதிப்பது என்ன? ஒன்றுமில்லை. அதனால் கவலைப்படுவதையே விட்டுவிட்டு சந்தோஷ மாக இருக்க வேண்டியதுதானே.. என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை என்று இருந்தால் கவலை வருமா?.

என்னென்னவோ தொடர்பின்றிச் சிந்திப்பது போலவும் அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அதில் ஏதோ சுகம் தெரியவே எண்ணத்தை அதன் போக்கி லேயேவிட்டு விட்டாள்.

அப்படியே தூங்கி விட்டாளோ என்னவோ மெல்லக் கனவுகள் வரத் தொடங்கின. பெரிய மஞ்சள் நிற பலூனுக்குள் நிற்பதுபோல ஒரு கனவு. அந்த மாதிரி பலூன் வேண்டும் என்றுதான் அன்று கண்ணன் கேட்டான்....

அப்புறமாய் அக்காவும் அத்தானும் அருகில் வந்தார்கள் கனவில்தான்.

"தூங்கி விட்டாளா?" என்று அத்தான் வாசு கேட்க, "தூங்கியிருப்பாள்" என்று அக்கா பதில் சொன்னாள்.

"நாளைக்கு ஒன்றும் தகராறு ஆகிவிடாதே" என் றார் வாசு கவலையுடன்.

என்ன தகராறு? அப்படியே தகராறு ஆனாலும் தான் என்ன? அதற்காகக் கவலைப்படுவது முட்டாள்த் தனம் என்று தோன்றியது மதுரத்துக்கு. அதை அத்தா னிடம் சொல்ல நினைத்தபோது இது கனவு என்பது நினைவு வரவும் சும்மா இருந்துவிட்டாள்.

அதற்குள் கோகிலாவே, "ஒன்றும் இராது." என்று கூறி வாசுவைத் தேற்றிவிட்டாள்.

அப்பாடி, நலலவேளை கனவில்கூட யாராவது கஷ்டம், கவலை, என்றாலே பிடிக்கவில்லை என்று மதுரவாணி எண்ணியபோது, கோகிலாவின் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்தது. "உங்களுக்கு நினைவில்லையா? உங்கள் பெரிய அக்கா மகன் முன்பு வந்தபோது டவுனில் எங்கேயோ இந்த மாத்திரையை வாங்கி வந்து

விழுங்கி, அப்படியே ஆறேழு மணிநேரம் தூங்கி விட்டானே. அப்புறமாய் விழித்த பிறகும் ஏதோ தூக்கத்தில் நடக்கிறமாதிரி நிற்கவைத்தால் நின்று, உட்காரவைத்தால் உட்கார்ந்து, கிட்டத்தட்ட ஒருநாள் முழுவதும் அப்படியே இருந்தானே. அதே மாத்திரை தான். உங்கள் அக்கா கண்டுபிடித்து எடுத்து பாட்டிலோடு தோட்டத்தில் வீசியிருந்தார்கள். நான் எடுத்து வைத்திருந்தேன்... அதேதான் இது. அதனால் கவலையே படவேண்டாம். நாளைக்குத் தாலி ஏறி விட்டால் அப்புறமாய் அவன்பாடு. ஆனால் நம்மை ஏமாற்றிவிட மாட்டானே?" என்றாள் குரலில் ஐயத்துடன்.

"ஊகூம், சேச்சே, அவன் பேச்சு மாறுகிறவன் இல்லை. இப்போதே தந்திருப்பான். கல்யாணத்தை ஒருமாதம் முன்னே வைத்ததில் அதிகச் செலவு அவனுக்கு. கையில் இருந்த பணம் கல்யாணச் செல வில் ஓடிவிட்டது. எல்லாமே அவன்தானே செய் கிறான். கணக்குப் போட்டால் தாலியே நாற்பது ஆகிறதே! ஏதோ, ஒருமாதம் தாக்குப் பிடித்து விட்டால் எல்லாம் சரியாகிப் போகும்" என்றான் வாசு நம்பிக்கை யுடன்.

"அப்படித்தான் நம்பிக்கையோடு இருக்க வேண்டும்; சபாஷ்டா ராஜா" என்று மனதிற்குள் ஷொட்டுக் கொடுத்தாள் மதுரா. ஆனால் யாருடைய கல்யாணத்தை ஒருமாதம் முந்தி வைத்தார்கள்? எதற்காக? ச்சு. யாருடையதாக இருந்தால் நமக்கென்ன வந்தது?

"என்ன செய்வது? இவள் வேறு கூத்தடிப்பாள் போல் பயமாய்ப் போய்விட்டதே." எனவும் யார் கூத்தடிப்பான் என்று யோசிக்க, கனவு தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

விடியுமுன்னரே யாரோ எழுப்பினார்கள். பல் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டினார்கள். தண்ணீர் தலையில்

என்னகனவு இது, எப்போது எப்போது முடியும் என்று அவள் அலுப்புற்றபோது, அவளை அழைத்துச் சென்று மணவறையில் உட்கார வைத்தார்கள். அட, இதுவேறா?

பட்டுவேட்டி சட்டையுடன் அருகே அமர்ந்திருந்த வனைப் பார்க்க இயலாமல் புகையில் கண்ணைக் கரித்தது. பேசாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

யாரோ அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றார் கள். யாருக்குச் சரியில்லை?

புகை மூட்டத்தினிடையே அவன் தாலி கட்டிவிட யாரோ அவள் கையில் மாலையைக் கொடுத்து, மாலை யோடு அவளது கைகளையும் பற்றித் தூக்கி அருகில் இருந்தவனுக்கு மாலை அணிவிக்கச் செய்தார்கள்.

சற்று சிரமத்துடனேயே கண்களைத் திறந்து, கூர்ந்து பார்த்த மதுரவாணிக்கு ஆச்சரியமாய்ப் போயிற்று.

ஏனெனில் அருகே மணமகனாக அமர்ந்து இருந்த வன் ராஜாராமனில்லை. அவன் வீரபாண்டி!

4

தலையைத் தாங்குவது கடினமாகப் பட்டது மதுரவாணிக்கு.

என்னமோ எல்லாமே ஒரே தப்பாகத் தெரிந்தது.

கனவில் கூட இந்த ஆள் - இந்தக் கறுப்ப ண்ணைசாமி அவளுக்கு எப்படித் தாலி கட்டலாம்? எப்படி மாலை சூட்டலாம் ஊகூம்.

ஆத்திரத்தோடு திரும்பமுயன்றபோது கால்கள் வசப்பட மறுக்கவே தடுமாறிச் சரியலானாள்.

விழும்போது ரொம்பவும் நிஜம் போலத் தோன்றவே கனவா நனவா என்று கிள்ளிப்பார்க்க முனைந்தபோது கையே காணாமல் போயிற்று. இல்லையில்லை, கை இருந்தது. ஆனால் அது வந்து கிள்ளத்தான் மாட்டேன் என்றுவிட்டது. நிஜம் என்றால் கை அதுபாட்டில் தன்னிஷ்டமாய் இப்படி இருக்குமா, என்ன?

கனவுதான் என்று நிம்மதியுறும்போதே மீண்டும் சந்தேகம்வந்துவிட்டது. குளிப்பாட்டி விட்ட பெண் - அது கோகிலா போலத்தான் தோன்றியது. உடைமாற்ற என்று உள்ளாடை மேல் கைவைத்ததும் உண்டான கூச்சமும் அருவருப்பும் அது மெய்யாகவே தோன்றின.

ஆனால் உடைமாற்ற முயன்றவள், மதுர வாணியின் கூச்சத்தை உணர்ந்து, பெரிய டவலால் சுற்றிவிட்டுவிட்டு, லேசாக ஈரம் குறைந்த பழைய உள்ளாடைகளின் மேலேயே வேற்றாடை அணி விக்கத் தொடங்கவும் வேறு நினைவு வந்தது.

முன்னே அம்மாவும் அப்பாவும் விபத்தில் இறந்தபோது கூட பலமுறை அதையே கனவுகண்டு, நிஜம் போலவே உணர்ந்து, அழுதுகொண்டே விழித்திருக்கிறாளே!

இது கனவாகத்தான் இருக்கவேண்டும்..... ஆனால் அப்போதெல்லாம் அது சொப்பனமாக இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயமே வந்ததில்லை. கனவுக்குள்ளேயே அது கனவா இல்லையா என்று சந்தேகம் வருமா?

பட்டாடையும் நகைகளும் அணிவிக்கையில் மகிழ்ச்சியாகத்தான் உணர்ந்தாள் மதுரா.

"நீங்க அழகா இருக்கீங்க, சித்தி." என்று அருகில் வந்த சுகுணாவிடம் கோகிலா ஏதோ முகம் சுளித்துப் பேச குழந்தை வாடிய முகத்துடன் அகலுவது தெரிந்தது. இந்த அக்கா வரவர முன் கோபி ஆகிவிட்டாள். எல்லோருமாய் வண்டிகளில் ஏறி எங்கேயோ இறங்கி னார்கள்.

கீழே விழுமுன் அவனைத் தாங்கி ஒரு குழந்தை போல அவளை உள் அறைக்குத் தூக்கிச் சென்று அங்கிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைத்தான் அவன். வீரபாண்டிதான் எவ்வளவு எளிதாகத் தூக்குகிறான்!

ஆனால் அவனை நோக்கி நன்றி சொல்ல மனமற்று, கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள் மதுரவாணி.

"சுரமா? தூடு தெரிய வில்லையே" "மாத்திரை கொடுத்தாயிற்று" என்று ஏதோ பேச்சுக் குரல்கள் மதுராவின் காதுகளில் விழுந்தன.

"காய்ச்சலோடு அவனைக் குளிக்கச் செய்தீர்களா?" கடிந்தது ஆண்குரல்

"சாஸ்திரம்." கோகிலாவா?

"பெரிய சாஸ்திரம். இனியேனும் அவளைத் தொல்லை செய்ய வேண்டாம். ஒய்வாகப் படுத்திருக் கட்டும். உங்கள் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்து விட்டதில்லையா?" பொறுமையிழந்த குரல் தான்.

"கங்கணம் அவிழ்க்கவேணும்" என்று யாரோ முணு முணுத்தார்கள்.

"சரிசரி. இங்கேயே அவிழுங்கள். அதற்கு வேறு அவளை எழுப்பி கஷ்டப் படுத்த வேண்டாம்" என்ற குரலுக்குப் பணிந்து ஏதோ மந்திர உச்சாடனம் கேட்க, யாரோ அவள் கையில் கட்டியிருந்த மஞ்சள் கயிற்றை அவிழ்த்தார்கள்.

"அவள் சற்று தூங்கட்டும். எல்லோரும் வெளியே போங்கள்." என்ற குரலுக்குப் பணிந்து காலடிகள் அகன்றன.

அவள் பெரிதும் வேண்டிய அமைதி கிட்டவும் மீண்டும் கண்ணயர்ந்தாள் மதுரவாணி, இது தூக்கத்தில் கனவா, அன்றிக் கனவுக்குள் தூக்கமா என்று குழம்பியபடியே.

வெகுநேரம் கழித்து அவளது உறக்கம் கலைந்த போது, அப்போதும், அவளுக்கு அடித்துப் போட்டாற் போலச் சோர்வாகத்தான் இருந்தது.

மெல்லப் புரண்டபோது கையில் உரசிய பட்டுச் சேலை வியப்பூட்டியது. இது எப்படி சாத்தியம்? ஒட்டிக் கொண்டாற்போல இருந்த இமைகளை வலுக் கட்டாய மாகப் பிரித்து தன்னையே ஆராய்ந்தவளுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

உடுத்தியிருந்த சரிகைப்பட்டு, அணிந்திருந்த நகை கள், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கனமான முறுக்குச் சங்கிலியில் கோர்க்கப்பட்ட அம்மையப்பன் உருவம் பொறிக்கப்பட்டிருந்த திருமாங்கல்யம். பதட்டத்துடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவளுக்கு அன்றுவரை அறிந்திராத அந்தப்புதிய இடம் மேலும் நெஞ்சைப் பட படக்க வைத்தது.

என்ன இது?

நள்ளிரவு தாண்டியதும் கிளம்பிவிடலாம் என்று அவளுடைய அக்கா, அவனோடு கூடப்பிறந்தவள் சொன்னது நன்றாக நினைவு வந்தது.

அப்புறம்?

ஏதேதோ சம்பந்தாசம்பந்த மற்ற கனவுகள்!

கனவா இல்லையா என்று கனவுக்குள் கனவாய்..... அல்லது அதெல்லாம் கனவே அல்லவோ? பதறி எழுந்தவளுக்குத் தலைமட்டும், தனியான கனத்துடன் தானாக எங்கோ செல்வது போலத் தோன்றவும் சட்டென மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டாள். இல்லை கனவில் விழுந்த மாதிரி மீண்டும் விழுந்து விடக் கூடாது. . . . ஆனால் அது கனவுதானா? இல்லைபோல் தோன்றுகிறதே!

மீண்டும் யோசிக்க முயன்றபோது ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பு அற்றவைகளாக ஏதேதோ சித்திரங் கள் தோன்றி அவனைக் குழப்பின.

முதலில் முகத்தில் நன்றாகக் குளிர் நீர் அடித்துக் கழுவியாக வேண்டும். இந்த மசமசப்பும் தலைப் பாரமும் குறைந்தால் ஒழுங்காக யோசிக்க முடியும்.

இங்கே பாத்ரூம் எங்கே இருக்கக் கூடும்?

சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். ஊகூம். இதுகிராமத்து வீடு இங்கே அட்டாச்சுடு பாத்ரூம்'மை எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

தலைப்பாரம் தடுமாற வைத்து விடாமல் கவனத் துடன் எழுந்து நடந்து அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினாள். எதிரே பெரிய முற்றமும் சுற்றுக் கட்டுத் தாழ்வாரமும் தெரிந்தது.

முற்றத்து வெளிச்சம் மாலை மயங்குகிற நேரம் என்பதை எடுத்துரைத்தது.

இவ்வளவு நேரமா தூங்கினாள்! தூக்கம் தானா அல்லது . . . . . முற்றத்தில் நீர் தெளித்துக் கொண்டிருந் தாள் ஒரு நடுத்தரவயதுப் பெண்.

அவளை அணுகி அவளது குறுகுறுப்பும் ஆர்வமுமான பார்வையைக் கவனியாதவன் போல, "இங்கே பாத்ரூம் எங்கே இருக்கிறது?" என்று வினவி னாள்.

"பாத்ரூமா? . அது..... அப்படின்னா என்னம்மா?" என்று அவள் புரியாமல் கேட்கவும் பட்டிக் காடு என்று உள்ளூரக் கடுத்தது மதுரவாணிக்கு. ஆனால் இவளிடம் ஆத்திரப்பட்டு என்ன பயன்? முகத்தை மாறாமல் வைத்துக் கொண்டு, "குளிக்கிற அறை" என்று விளக்கி னாள். "தண்ணீர் வைத்திருப்பார்களே. முகம் கழுவ வேண்டும்." "இங்கே கூடக் கழுவலாம்மா. தண்ணி இருக்கு. அதோ அங்கணத்திலே... அதோ, ஒரமா பள்ளமா கட்டி ஒட்டைஇருக்கு பாருங்க அதுதான் அங்கணம். அங்கேயும் கழுவலாம் இல்லைன்னாக்க, என்கூட வாங்க, அய்யா குளிக்கிற ரூம்பு காட்டுறேன்," என்று கைவேலையைப் போட்டுவிட்டு கிளம்பினாள் அவள்.

இவள் வழிகாட்டியா, காவலா?

இரண்டையுமே வெறுத்தவளாய், "இல்லை. வழி மட்டும் சொன்னால் போதும். நீ இங்கேயே இருந்து வேலையை முடி" என்றாள் குரலில் லேசான அழுத்தத்தைக் காட்டி.

உடனே பணிந்து, "இப்படி நேராப் போயி, இந்தக் கட்டுதாண்டி. கொட்டகைப் பக்கம் திரும்பி, நேராப்போயி, அப்புறம் சோத்துக் கை பக்கம் திரும்பி நேராய் போனீங்கனா அதுக்கு அடுத்த கட்டுவரும். அங்கே சோத்துக்கைப் பக்கமா நேராப் போனா கடைசி ரூம்பு" என்று தன்னாலான மட்டும் தெளிவாக வழி சொன்னாள் வேலைக்காரி.

மீண்டும் ஒருதரம் கேட்டுத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டு அவள் சொன்னவழியே சென்று குளிய லறையை அடைந்தாள் மதுரா. நீண்ட சதுரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த தொட்டியிலும், அருகே ஒரு பெரிய அண்டாவிலும் நீர் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. ஒருபுறமாய் மாடத்தில் சோப்புப் டப்பாவும் எதிர்ப்புற மூலையில் இருபுறச் சுவர்களிலுமாக ஆணி அடித்துக் கட்டப் பட்டிருந்த கொடிக்கயிற்றில் ஒரு டவலும் தென்பட்டன.

இது அவன் பயன்படுத்திய டவலாக இருக்கக்கூடும் என்று ஒருகணம் தயங்கினாள் அவள். டவலின் துவைத்து மடித்துப் போட்டிருந்தாற் போலிருந்த தோற்ற மும், பட்டுச் சேலை நீர் உறியாது என்கிற அறிவும் உந்த முகம் கழுவி அந்த டவலிலேயே முகம் துடைத்தாள். கொஞ்சம் தெளிவாய்ச் சிந்திக்க முடியாது போலத் தோன்றியது. வீட்டின் இந்தப் பகுதி முடிந்ததும் திறந்த வெளிக்காற்றும் கிட்டக் கூடும் என்று தோன்றவும் அங்கிருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறினாள்.

வரிசையாக ஏதோ 'ஷெட்' மாதிரி அமைப்புகளும், அவைகளை அடுத்து பெரிய வைக்கோல் போர்களும்

"தாராளமாய் வாருங்கள் நான் லாரிக்காரனிடம் இடையில் பணம் வாங்காமல் நிறுத்திவைக்கிறேன். நாற்பது, ஐம்பது நாளில் நீங்கள் கேட்ட ஐம்பது ஆயிரம் சேர்ந்து விடும்" ஐம்பது ஆயிரம்! ஐம்பது ஆயிரம்!! என்ன அநியாயம்! ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்க்காக உடன்பிறந்த தங்கையை விற்பதா? எப்படி முடியும்? எப்படி முடிந்தது? முடிந்து விட்டதே!" அப்புறம்.இந்தப் பண விவகாரம் மதுவுக்குத் தெரிய வேண்டாம். சின்னப் பெண் அல்லவா, தவறாக எண்ணக்கூடும் . . . தப்பே செய்துவிட்டுத் தவறாக எண்ணிவிடக் கூடாதாமா?

"இல்லை. சொல்ல வில்லை. வந்து இப்போது ஏதும் அவசரத் தேவை என்றால் ஆறு ஏழாயிரம் இருக்கக் கூடும் வேண்டுமானால்...

"இல்லையில்லை மொத்தமாகவே கொடுங்கள். சில்லறையாக வாங்கினால் வீணாகிப்போகும். இனி நாங்கள் கிளம்ப . .

நாடகத்தை முழுமையாக நடித்து முடிக்க கோகிலாவாணி தங்கையிடம் பிரியாவிடை பெறவரக் கூடும் என்று மதுராவுக்குத் தோன்றியது.

தனக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டதாகக் காட்டிக் கொள்வதை விடவும் இப்போதைக்குத் தங்கையை முழுமையாக ஏமாற்றி விட்டதாகவே தமக்கை எண்ணிக் கொண்டு இருக்கட்டும் என்று முடிவு செய்து வந்த சுவடு தெரியாமல் வேகமாகத்திரும்பிச் செல்ல முனைந்தாள் அவள்.

இன்னமும் முழுமையாக வசத்துக்கு வந்திராத கைகால்கள் சரியாக ஒத்துழைக்க மறுத்தபோதும்முடிந்த அளவு வேகமாக நடந்து மற்றவர் யாரும் வந்து சேருமுன் பழையபடி அறைக்குள் சென்று சுவரில் சாய்ந்தாற் போலக் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள் மதுரவாணி.

முகம் கழுவியதாலோ அன்றி மாத்திரையின் வேகம் குறையத் தொடங்கியதாலோ மதுரவாணிக்குச் சற்றுக் கோர்வையாகச் சிந்திக்க முடிந்தது.

கண்ணில் பட்டன. அவற்றை அடுத்து ஏதோ பெரிய மரங்கள்.

இலக்கற்று மெல்ல நடந்த போது, "ஏதோ எங்கள் வாக்கை நிறைவேற்றி விட்டோம். இனி நீங்களும் உங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று ஒரு பெண்குரல் கோகிலவாணியின் குரல் கேட்டது. உருவம் தென்படாமல் செவியில் மட்டுமாக விழுந்த அந்தக் குரல் ஏனோ அவளை உறுத்தியது. இது இன்னொரு சமயத்திலும்... ஏதோ முக்கியமான ஒரு ...நேரத்திலும்.... அந்தக் கனவு... அது தொடங்கியபோதா? இன்னமும் முழுமையாகத் தெளிவுற்றிராத மூளை மெதுவே யோசிக்கையில் அவன் வீரபாண்டியின் குரல் கேட்டது "அதில் உங்களுக்குச் சந்தேகமா? முன்பு நினைத்தது போல ஒருமாதம் கழித்துத் திருமணம் நடப்பதாக இருந்தால் என்னால் திருமணச் செலவும் செய்து உங்களுக்குத் தருவதாகச் சொன்னதையும் சேர்த்தே கொடுத்திருக்க முடியும். நீங்கள் தானே கல்யாணம் சீக்கிரம் நடந்தாகவேண்டும் என்றீர்கள்.... ஒருமாதம் முன்னதாக? ஒருமாதம் முன்னே வைத்ததில்... யாரோ சொன்னார்களே...

"ஆமாம் ஆமாம். எங்களுக்கும் உங்களிடம் மிகவும் நம்பிக்கை தான். வந்து, உங்களிடம் ஒன்றுசொல்ல வேண்டும். மதுரத்துக்குக் கூடப்படித்தவர்கள் உபதேசம் கொஞ்சம் வேண்டாததாய் ஏறி இருக்கிறது. என்னவோ பட்டணவாசம் பெரிது. படிப்பு பெரிது என்று. எவ்வளவோ புத்தி சொல்லி நல்லதனப்படுத்தியிருக் கிறேன். என்றாலும் சிலசமயம் அந்த நினைப்பில் ஒருமாதிரி நடந்து கொண்டாலும் தப்பாக எண்ண வேண்டாம். இப்போது அவளுக்குவெறும் மண்டையிடி தான். கூடு என்று இல்லை சுரம் வந்து விடுமோ என்று மாத்திரை போட்டதில் தூங்கிவிட்டாள் அவ்வளவு தான் அப்புறம்... நான் அடுத்தமாதம் வருகிறேன்...."

ஆகு அவள் கனவு என்று நினைத்தது எதுவுமே கனவு இல்லை. போதை மாத்திரைகளைப் பாலில் கலந்து, சந்தேகப்படவேண்டும் என்கிற எண்ணம் கூட இல்லாமல் முற்றும் நம்பிய தங்கையிடம் கொடுத்து அருந்த வைத்திருக்கிறாள் கோகிலவாணி. தங்கை மாத்திரை வேகத்தில் உறங்கிவிட்டாள் என்று எண்ணித்தான் கணவன்,மனைவி இருவரும் பேசியிருக்கிறார்கள் திட்டமிட்டபடி திருமணம் வரை நடத்தி முடித்து விட்டார்கள்.

குளிப்பாட்டி உடைமாற்றியதை நினைக்கையில் அவளுக்கு இன்னொரு வகையிலும் மனம் கலங்கியது. அக்கா உள்ளாடையில் கை வைக்கும் வரையிலும் அவளுக்குச் சுரனையே வரவில்லையே. அப்போதும் அவளைத் தடுக்கும் முயற்சியாக எதையும் செய்யத் தோன்றவில்லையே. இந்தப் போதை மருந்தைக் கோடானுகோடிப்பேர் உட் கொள்ளுவதாகச் சொல்லுகிறார்களே, அவர்களில் எத்தனைபேர் பெண்கள்? அவர்கள் என்னென்ன அவலத்துக்கு அதை உணரக்கூட இல்லாமல் ஆளாகியிருக்கிறார்களோ என்று எண்ணுகையில் உள்ளே வலித்தது அவளுக்கு.

உலகில் எத்தனை அரசாங்கங்கள் ராணுவம், போலீஸ் என்று அத்தனையையும் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் தீமையை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டாமல் என்ன செய்கிறார்கள்?

வெளியே அரவம் கேட்டதுமே வருகிறவளும் அரவம் தான்.

மனதைக் கட்டுப்படுத்த வெகுவாக முயன்றபடியே விழிகளை மட்டும் திருப்பி அறைவாயிலைப் பார்த் தாள். அவள் எதிர்பார்த்தபடியே வந்தது கோகிலாதான்.

ஏற்கனவே தயாரித்து வைத்திருந்த வசனம் போலும். தங்கை ஏதும் கேட்குமுன்னதாக அவளே சொல்லத்தொடங்கி விட்டாள். "மதும்மா, நான் என்ன

செய்யட்டும். சமயம் பார்த்து உனக்கு உடம்பு சரியில்லா மல் போய்விட்டது போல. நான் எழுப்ப எழுப்ப நீ எழுந்து கொள்ளவே இல்லை; நானும் திருப்பித் திருப்பி மணிக்கணக்கில் முயன்று பார்த்தேன். முடியவில்லை. அப்புறம்... அதற்குள் வீரபாண்டியன் ஆட்கள்வேறு வந்து விட்டார்களா, என்னால் வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

"ஏதோ, இன்னாருக்கு இன்னார் என்று அந்த இறைவன் போட்ட முடிச்சை மனிதர்களால் மாற்ற முடியுமா? மாறக்கூடாது என்றுதான் உனக்கு இந்தக் காய்ச்சலைக் கடவுள் கொடுத்தார் போல."

கடவுளா கொடுத்தார்? பாதகி! நீ.....என்ன பொய்!

மதுரவாணியின் கட்டுப்பாட்டை மீறி நெஞ்சடை த்து வயிறு தீயாய்க் காய்ந்தது. முகம் உடம்பு எல்லாம் வியர்த்து ஊற்றியது.

மாரடைப்பு என்பது இதுதானா? இப்போது அவள் செத்து விழுந்துவிட்டால் கோகிலா யாரிடம் எப்படிப் பணம் வாங்குவாள்?

என்னபணம்? ஐம்பது ஆயிரமா? ஐம்பது லட்சம் கொடுத்தாலும் உடன்பிறந்தவனின் வாழ்வை நாசம் செய்யலாமா? உலகத்தில் இருக்கும் ஒரே உறவு என்று உயிரை வைத்த தங்கைக்குத் துரோகம் செய்ய இவளால் எப்படி முடிந்தது? அக்கா, அக்கா, என்று சுற்றிவந்தாளே, இருந்த ஒரே சொத்தைக்கூட விட்டுத் தந்தானே என்ற எண்ணமே வரவில்லையே!

தங்கையின் வெறித்த பார்வையையும் வியர்வை யையும் கண்டு சற்றுக் கலங்கி, "மதுக்குட்டி, என்னம்மா செய்கிறது?" என்று மதுரவாணியின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்க முயன்றாள் கோகிலா.

விலகிக் கொண்டு, "கொஞ்சம் தண்ணீர் வேண் டும்" என்று தமக்கையை அனுப்பி வைத்தாள் மதுரா.

5

GT ப்படியும் இருவரையும் பழி வாங்க வேண்டும் என்பதில் உறுதி தோன்றிவிடவே அதற்குரிய வழி வகைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

யாரும் அறியாமல் இங்கிருந்து ஓடிவிட்டால் இருவரின் வெற்றியும் தகர்ந்து விடாதா?

ஆனால் ஓடும் வகை தேடி இங்குமங்கும் பார்த்தபோது பிறர் அறியாமல் ஓடுவது எளிதாகத் தோன்றவில்லை. எளிது என்ன? முடிகிற காரியமாகவே தோன்றவில்லை.

அந்த சன்னல் வழியே அவள் பார்வை எட்டிய வரையிலும் அங்கங்கே ஒரிருவர் – நல்ல திடகாத்திரமான உடலுடன் ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டும் நடமாடிக் கொண்டும் இருப்பது தெரிந்தது. இவர்களெல்லாம் இந்த வீரபாண்டியுடைய அடியாட் களாக இருக்கலாம். அவன் தாலி கட்டிக் கொண்டு வைத்திருக்கும் ஒரு பெண் அவள் பாட்டில் வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாவா இருப்பார்கள்? இவர்கள் அத்தனை பேர் கண்ணிலும் மண் தூவுவதும் நடக்கிற காரியமல்ல. இதென்ன சினிமாவா, மதுக் குடுவையில் மயக்க மருந்து கலந்து விநியோகிக்கவும், எல்லோரும் குடித்துவிட்டு மயங்கி விழவும்? முன்புறம் மட்டுமன்றி, சற்றுமுன் வீரபாண்டியும் அக்காவும் பேசியதைக் கேட்டு நின்ற பின் பகுதியிலும் சற்றுத் தொலைவில் ஒரிருவர் நிற்பது போலத்தான் தோன்றியது. அத்தோடு பாதை இருப்ப தாகவும் தெரியவில்லை.

உடம்பு இருக்கிற நிலையில் ஓடமுடியும் போலவும் தோன்றவில்லை. கை கால்களில் நிதானமே இல்லையே. பழிவாங்க வேண்டும் என்று முடிவெடுப் பது சுலபமாக இருந்த போதும் அதை எப்படி

தண்ணீரோடு அவள் திரும்பி வருமுன் முகத்தைச் சீர் செய்து கொண்டாள்.

இருக்கட்டும். யோசித்து ஒருமுடிவு செய்யும் வரை அவளுக்கு விஷயம் தெரியும் என்பது யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். அவர்களை எச்சரிக்கை அடைய விடக் கூடாது. தன் பலத்தை மறைத்து வைத்திருப்பவன் தான் ஜெயிப்பான்.

ஆனால் இனி ஜெயிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று தோன்றிய நிராசையை உதறினாள்.

இருக்கும். ஏதாவது இருக்கும். ஜெயிப்பதற்கு எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் ஜெயித்தவர்களைத் தோற்கடிக்க வேணும் எதாவது இருக்கும்.

வாயில் வரையிலும் வந்து வழியனுப்பிய வீரபாண்டியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, அவனது மெத்தை பரப்பிய வில் வண்டியிலேயே கிளம்பிச் சென்ற தமக்கையைச் சன்னல் வழியே வெறித்துப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்த போதெல்லாம் மதுர வாணிக்கு இதே சிந்தனைதான்.

என்னதான் வெற்றி பெற்றாலும் வெற்றியின் பலன்கிட்டாவிட்டால் அந்த வெற்றி தோல்விதானே? இந்த ஐம்பது ஆயிரம் ரூபாய்ப் பணம் கிடைக்கவில்லை என்றால் கோகிலாவும் தோற்றவள்தானே?

அந்தக் கணத்தில் மதுரவாணி முடிவு செய்தாள். எப்பாடுபட்டாலும் சரி. இந்தப் பணம் கோகிலாவுக்குக் கிடைக்க விடக்கூடாது.

அடுத்து இந்த வீரபாண்டி.

கொஞ்சமும் பொருந்துமா, தனக்குத் தகுதி இருக்கிறதா என்று சற்றும் யோசித்துப் பாராமல், சந்தை யில் மாடுபிடிப்பது போலப் பகுத்தறிவுடைய ஒரு படித்த பெண்ணை விலை பேசி மணந்திருக்கும் இவனுக்கும் ஒரு பாடம் கற்பித்தாக வேண்டும்தான்.

கட்டாயமாய்....

நிறைவேற்றுவது என்று திட்டமிடுவது கூட அவளுக்கு மிகவும் சுலபமாகப்பட்டது.

அப்படியே அவளது முயற்சி வெற்றி பெற்று இங்கிருந்து தப்பினாலும் கூட அப்புறம் எங்கே போவது?

அக்கா வீடோ எதிரியின் பாசறை.

சென்னை வரை சென்று விட்டாலும் கூடத் திருமணம் என்று ஒன்று ஆகி விட்டது என்றபின் ராஜாராமன் துணை நிற்க மாட்டான். அவனுக்குக் கலாட்டா, தகராறு என்றால் பிடிக்காது.

அதுவும்தான் போகிறது தனியே வாழ்ந்து விடலாம் என்றால் அதுவும் சிரமம். ஏனெனில் அவளுக்குக் கிடைக்கப்போவதாக இருந்த வேலை கூட ராஜாராமனுடைய முதலாளியின் உறவினர் ஒருவரின் காலைப் பிடித்து அவன் ஏற்பாடு செய்ததுதான். வருங்கால மனைவிக்கு என்று வேலை கேட்டதாக அவன் சொன்னது உண்டு.

அந்த வருமானம் கிடைக்கும் என்று ஆன பின்தான் அவன் திருமணப் பேச்சை எடுத்தும். பாயசமும் தொன்னையும் போல ஒன்றில்லாமல் மற்றதில்லை. போகிறது என்று விடுகிற மனமும் அவனுக்குக் கிடையாது.

துணையோ, வருமானமோ இல்லாமல் சென்னை யில் எப்படிக் காலம் கடத்த முடியும்?

எங்கே திரும்பினாலும் பாறையில் முட்டுவது போல இருக்கவும் தன்னால் ஒன்றும் முடியாதா என்று கூடத் தோன்றி அவள் மனம் கலங்கியது. கிட்டத் தட்ட ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் கண்ணோரம் கரித்து அழுகை வரப் பார்த்தது.

வெகு சிரமப்பட்டு அழுகையை அடக்கினாள்.

ஊகூம். இல்லை. இது இந்த மனத்தளர்ச்சி அந்த மாத்திரையின் வேலை. அதன் சக்தியால் உடம்புடன்

மனமும் சோர்ந்து போனதால் மூளைக்கும் யோசிக்க முடியவில்லை. அவ்வளவுதான். ஒரு நாள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டால் எல்லாம் சரியாகிப் போகும். அதுவும் ஒன்றும் கஷ்டமில்லை. உடம்பு சரியில்லை என்பதால் குறைந்த பட்சம் இன்று பிரச்சனை இராது.

எவ்வளவு மட்டமாக நடந்து கொண்டாலும் அவனும் மனிதன்தான்.

அழுத்தமான காலடிகள் அறையை நெருங்குவது புரியவும் அவசரமாக எழுந்து அமர்ந்தாள் மதுரவாணி.

வந்தது அவன்தான். வீரபாண்டி.

வாயிலிலேயே அவளை நோக்கியவன், "இப்போது உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?" என்று விசாரித்தான்.

மெல்ல எழுந்து நின்று "ப ... பரவாயில்லை" என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

"பசியாற வருகிறாயா?"

மனது கலங்கியிருந்த அந்த வேளையிலும் அந்த வார்த்தையை அவளால் ரசிக்க முடிந்தது.

என்ன அழகான பதம்! 'பசித்துப் புசி' என்பார்கள். சாப்பிடுவது, உண்பது எல்லாம் பசி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மேலே மேலே திணிப்பதற்கும் பயன் படுத்தக் கூடிய வார்த்தைகள்தான். ஆனால் பசியாற வா என்றால் எவ்வளவு சரியான பதப்பிரயோகம்!

தாலி கட்டிய மனைவி தன்னைப் பற்றி முதல் தடவையாக நல்லதாக நினைக்கிறாள் என்று அறியாமல், "ஒரு வார்த்தை சொல்ல இவ்வளவு யோசிக்கிறாயே? படித்த பெண் உனக்கு என்னிடம் இவ்வளவு வெட்கமா?" என்று ஒரு செல்ல கண்டிப்புடன் உரைத்தான் அவன்.

வெட்கத்தினால் தான் பேசாதிருப்பார்களா? வெறுப்புக் கூட பேச்சை தவிர்க்குமடா, முட்டாள். என்று

"இன்னும் இரண்டாவது சாப்பிடுங்கம்மா. இவ்வளவு கொஞ்சமாக சாப்பிட்டா உடம்பு என்னத்துக் காவும்" என்று வற்புறுத்திய பணியாளிட மிருந்து வீரபாண்டிதான் அவளைக்காத்தான்.

"விட்டுவிடு தாயம்மா. அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லை அல்லவா? போதும் என்றால் விடு. நீ வேணுமானால் கை கழுவி விட்டுப் போம்மா. அசதியிருந்தால் படுத்துக் கொள். ஆனால் சாப்பிட்ட உடனேயே படுக்கக்கூடாது என்பார்கள். அதனால் ஓர் ஐந்து நிமிடம் உட்கார்ந்து விட்டு படு" என்று கூறி அனுப்பினான்.

தப்பித்தேன், பிழைத்தேன் என்று மீண்டும் தன் பழைய அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள் மதுரவாணி. இவனுக்கு மட்டும்தான் சாப்பிட்ட உடனேயே படுக்கக் கூடாது என்று தெரியுமாக்கும்! பெரிதாகச் சொல்ல வந்து விட்டான் என்று தனக்குள்ளேயே எரிச்சல் பட்டாள்.

ஆனால் ஒன்று அவனே இருதரம் உடம்பு சரியில்லாதது பற்றிக் குறிப்பிட்டது மனதிற்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. இரவு முழுவதும் அமைதியாக யோசிக்கலாம்.

அறைக்குள் இருந்த விளக்கை அணைத்துவிட்டு இவனின் போர்வையில் மறைந்து நின்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். ஆள் நடமாட்டம் அப்படியே தான் இருந்தது. இடை வெளிவிட்டு, விட்டு, அவள் ஆராய்ந்த போதும் கடைசியில், பெருமளவு ஆள் அரவம் அடங்கி விட்ட பிறகும் இங்கிருந்து இரவில் வெளியேறுவது முடிகிற காரியம் இல்லை என்கிற முடிவுக்குதான் அவள் வர நேர்ந்தது. ஆட்கள் படுக்கச் சென்று விட்ட போதும் சுற்றிச் சுற்றி வந்த நாய்களை என்ன செய்வது? மேலே விழுந்து பிடுங்குமோ என்னவோ, குரைத்தாலே ஆட்கள் விழித்து விடமாட்டார்களா?

தொண்டையில் துடித்த வார்த்தைகளை வாங்கிக் கொண்டு பேசாமல், "வா போகலாம்" என்று நடந்த அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் மதுரவாணி.

மாலையில் வேலைக்காரி காட்டிய அங்கணத் தருகே வாளியில் நீரும் பக்கத்தில் சொம்பும் இருந்தன. அவனைப்பின்பற்றி தானும் கைகழுவிக் கொண்டு எதிர்ப்புறம் இருந்த அறைக்குள் சென்றாள்.

இரண்டு சிறு சதுரப்பாய்கள் விரித்து முன்னே இலை போடப்பட்டிருந்தது. பாயின் நுண்ணிய வேலைப்பாடு மதுரவாணியின் கருத்தைக் கவர்ந்தது.

அவள் மனதை உணர்ந்தவன் போல, "இந்தப் பாய்கள் பனை மரத்தின் குருத்து ஓலைகளால் பின்னியது. பூ வேலைக்காகத் தேவைப்படும் நிறத்தில் சாயம் காய்ச்சிக் கொள்வார்கள். வீட்டுப் பெண்களே பின்னி விடுவார்கள்" என்று விளக்கம் கூறினான் வீரபாண்டி.

பாயைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டாள் அவள்.

அருகிலிருந்த பாயில் அமர்ந்து, "உனக்கு இரவில் பலகாரமா, சோறா? பலகாரம் என்றால் இட்டிலி, தோசை இருக்கும். நான் சோறுதான் உண்பது." என்றான் அவன்.

"தோசை" என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

வயதான ஒரு பெண்மணி குறிப்பறிந்து பறிமாறினாள். மதுரவாணிக்குப் பசிதான். நாள் முழுவதும் சாப்பிடவில்லையே. ஆனாலும் மெத்து மெத்தென்று திருந்த போதும் தடிமனாக இருந்த தோசைகளில் இரண்டாவதை முடிக்குமுன் மதுரவாணி திணறிப் போனாள்.

கடச் சூட மூன்றாவது தோசையுடன் பறிமாறிய வன் வரவும் அவசரமாக இலை மேல் கவிழ்ந்து தடுத்தாள்.

அத்தோடு புதிய இடத்தில் இருளில் வழிவகை அறியாமல் செக்குமாடு போல மீண்டும் இங்கேயே வந்து மாட்டிக் கொள்ள நேர்ந்தால் அது மகாக் கேவலம்.

ஒன்று நிச்சயமாகத் தப்பிச் சென்று விட வேண்டும்.

அல்லது அப்படி ஒரு முயற்சி அவள் செய்கிற விஷயமே யாருக்கும் – முக்கியமாக வீரபாண்டிக்குத் தெரியக்கூடாது. முயன்று தோற்றாள் என்று தெரிந்து விட்டால் இப்போது உள்ள மரியாதை போய்விடக் கூடும். ஒருவேளை நூற்றில் ஒரு பத்தில் ஒரு வாய்ப்பாக அவள் இங்கேயே தங்கும்படி ஆகிவிட்டால் அந்த மரியாதையேனும் அவளுக்கு நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

கடைசித் தடவையாக சன்னல் வழியே வெளி மைதானப் பகுதியை ஆராய்ந்து பார்த்து, இன்றிரவு நிச்சயமாய் ஒன்றும் முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்து சோர்வுடன் படுத்தாள் மதுரவாணி.

பகலில் உறங்கிவிட்டதாலோ என்னவோ, இப்போது தூக்கம் வரமறுத்தது.

கண்களைமூடி, உடலைத் தளர விட்டு அசையாமல் படுத்திருந்தால் கூட தூக்கத்துக்கு சமமான ஓய்வு உடலுக்கு கிடைத்துவிடும் என்று முன்பு படித்தது. நினைவு வரவே அதேபோலக் கண்மூடிப் படுத்திருந்த போது அறைக்குள் யாரோ வருவது போலத் தோன்றவே திடுக்கிட்டாள்.

அறையடித் தடிமனான அந்த மரக் கதவை இழுத்துத் தாளிட வலுவற்று, துணைக்கு யாரையும் அழைக்க மனமும் அற்று, கதவை அப்படியே விட்டுவிட்டு படுத்த மடத்தனத்தை நொந்தபடி அவசரமாக எழுந்து நோக்கியவளுக்கு மெய்சிலிர்த்தது.

வெளி மைதானத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கின் வெளிச்சம் சன்னல் வழியே அறைக்குள்

வருமிடத்தில் போய் நின்று வந்திருப்பவன் இன்னான் என்று காட்டிக் கொண்டவன் வீரபாண்டிதான்.

வேரோடினாற் போல நின்றவளை நெருங்கி, "உன்க்கு. . . அவ்வளவாக உடம்பு சரியில்லை என்று எனக்குத் தெரியும், கண்ணு. ஆனால். . . என்னால் அங்கே. . . முடியவில்லை. கண்ணு, உனக்கு இமிசை இராமல் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். . . என்ன?" என்று அவளது சில்லிட்டிருந்த கைகளைப் பற்றினான்.

அவனது பெரிய கைகளை உதறிவிட்டு ஓடிவிட வேண்டும் போலத் துடித்த மனதை அடக்கிக் கொண்டு மதுரவாணி வேகமாக யோசித்தாள்.

உடம்பு சரியில்லாதவள் என்கிற நிலையில் கூட வந்து நிற்கிறானே, இவனெல்லாம் மனிதன்தானா என்கிற ஆத்திரத்தைப் பெரு முயற்சி செய்து அடக்கி கொண்டு யோசித்தாள்.

இவனிடமிருந்து இப்போது தப்புவது சாத்தியம் தானா? இப்போது அவள் மறுத்தால் போய் விடுவானா?.. ஆனால் அவன் அவளது சம்மதத்தைக் கூட கேட்கவில்லையே! கேட்பானேன்? கேவலம் விலை கொடுத்து வாங்கிய பொருள்தானே.

அத்தோடு உடம்பு சரியில்லை என்று அறிந்தும் ஒரு பெண்ணை அழைப்பவன் ஒரு மறுப்பில் விலகி விடவா போகிறான்? ஆறடி உயரத்தில் அதற்குச் சரியான தேகக்கட்டுடன் இருக்கும் இவனை எதிர்ப்பது தான் சாத்தியமா?

சற்றுமுன், எங்கே திரும்பினாலும் பாறையில் முட்டுவது போல உணர்ந்தது நிஜமாவு வந்தது.

ஒருவேளை. ஒருவேளை அக்கா கூறியதில் இது ஒன்று உண்மையாகி, அவளுக்குரியது என்று கருதப் பட்ட வாழ்வு இதுவாகவே இருக்குமோ?

அப்படியிருந்தால் இதை ஒரு ரசாபாசத்தில் தோல்வியில் – பலப் போராட்டம் என்றால் தோல்வி

நிச்சயம் தானே – தொடங்குவது எந்த அளவு புத்திசாலித்தனம்? இவனிடம் மறுத்து திமிறி, போராடி, அவனுள் வக்கிரத்தைக் கிளப்பி வேதனையை இழுத்துக் கொள்வதை விட....

அதற்காக மனதை அடியோடு மறைத்து இவனிடம் கொஞ்சிக் குழைவதும் அவளால் முடியாத காரியம் என்பதோடு அதற்குரிய தகுதியும் இவனுக்கு இல்லை.

மவுனமாகவே நின்ற மனைவியை மெல்ல அருகேயிழுத்து வீரபாண்டி அணைத்தபோது அவள் மறுப்பேதும் காட்டவில்லை.

ஆனால் வெகுநேரம் கழித்து அவளது விழிகளில் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கண்ணீர் பெருகியது.

இந்தப் பட்டிக்காட்டு பண்ணையார் மட்டும் இவ்வளவு மென்மையாக நடந்து கொள்ளாமல் கொஞ்சமேனும் முரட்டுத்தனம் காட்டியிருந்தால் இவன் மேல் உள்ள வெறுப்பை இழுத்துப் பிடித்து வைத்துக் கொள்வது எளிதாக இருந்திருக்குமே என்று மதுரவாணிக்குத் தோன்றியது.

6

இரவு வெகுநேரம் தூக்கமின்றிக் கலங்கிவிட்டு ஒருவாறு கண்ணயர்ந்த மதுரவாணி, காலையில் விழித்தபோது வீரபாண்டி நல்ல வேளையாக அங்கே இல்லை என்று தோன்றியது.

முன் இரவில் அவனை எதிர்க்கும் துணிவின்றி, இது தான் விதியோ என்று பணிந்ததை எண்ணி அவமானமாக இருந்தது. இன்னா செய்தாரை ஒறுக்க அவர் நாண நன்னயம் செய்து விடுகிற வள்ளுவர்த் தனமோ. அறைகிறவனுக்கு மறுகன்னம் காட்டுகிற ரகமனமோ இல்லாததால் ஆத்திரம் வந்தது.

எப்படியாவது வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாலும் பிறகு உணவு, உறைவிடத்துக்குத் தனியேகிடந்து போராட வேண்டுமே என்றார். அதுவும் வெறுப் பாகவே இருந்தது. அப்படி ஒதுங்கிப் போவது தண்டிப்பது ஆகுமா? அதைவிட உள்ளிருந்தே உறுத்தினால் என்ன?

ஒரு மனைவி நினைத்தால் இருபத்தி நாலுமணி நேரமும் துன்பம் தர முடியுமே! பிடிக்காததைச் சமைத்து வயிற்றில் அடிக்கலாம். வாய்வார்த்தையால் மனதில் அடிக்கலாம். வீண்செலவு செய்து பணத்தைப் பாழாக்க லாம்...

என்னென்னமாதிரி பழிவாங்கலாம் என்று யோசித்தபடியே எழுந்தாள் மதுரவாணி.

அவளது அசைவுக்காகக் காத்திருந்தவன் போல வீரபாண்டி உள்ளே வந்தான். தாழ்வான நிலைப்படி இடித்துவிடாமல் குனிந்து வந்தவன், "ஆக, விழித் தாயிற்றா? பள்ளி எழுச்சிக்கு திருப்பாவை, திருவெண் பாவை பாட யாரை அழைப்பது என்று எனக்கு கவலையாகிப் போயிற்று" என்று சிரித்தான்.

வெற்றிச் சிரிப்பா என்று புகைந்த போதும், திருப்பாவை, திருவெம்பாவை காலையில் பாடுவது என்று இவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என்று வியப்பாக வும் இருந்தது.

அவனது சிரிப்பையோ, கேலியையோ கண்டு கொள்ளாமல் ஒதுக்கி, "நான் பல்துலக்கிக் குளிக்க வேண்டும்" என்று முணுமுணுத்தபடி அவளது பெட்டி யருகே சென்றாள். "செய்" என்று திரும்பி தாயம்மாவை விசாரித்தான் வீரபாண்டி. 'அம்மா' வுக்குக் குளிக்க வென்னீர் எடுத்து வைக்கச் சொன்னான்.

பெத்த உபசாரம் தான் என்று எண்ணியவள் வென்னீரை மறுத்து விட்டுப் பல்துலக்கியபோது,

தண்ணீர் சொம்புடன் அருகிலேயே நின்று வள வளத்தாள் தாயம்மா.

வீடு இன்றுதான் லெட்சுமி களையோடு இருக்கிற தாம். இனி இவள் மடமடவென்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போட்டு, வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் இந்தப் பெரிய வீடு முழுமையும் நிரப்ப வேண்டுமாம்.

முதலில் அவளுடைய அருமையான 'அய்யா' வின் பேர் சொல்ல ஓர் ஆண் பிள்ளையைப் பெற்று விட வேண்டுமாம். அய்யாகூட சொல்லி இருக்காவளாம், ரெண்டு ஆம்பிளை பிள்ளை, ரெண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையின்னு...

சட்டென மதுரவாணியின் சலனம் நின்றது. பரவாயில்லை. நன்றாகவே இவனைப் பழிவாங்க முடி யும் போலிருக்கிறதே! நாலு பிள்ளைகளுக்கு ஆசைப் படும் இவனுக்கு ஒரு பிள்ளைகூட இல்லாமல் செய்து விட்டால்?

குளிக்கப் போவதாகக் கதவை மூடிக் கொண்டு யோசித்தாள். இந்த வீரபாண்டி அவனது பணத்தினால் அவளுடைய கணவன் என்கிற உரிமையை விலைக்கு வாங்க முடிந்தது. வாங்கி விட்டான். ஆனால் அவளது வயிற்றில் அவளது ரத்தமும் சதையுமாக உருவாகக் கூடிய ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையாகக் கூடிய தகுதி அவனுக்குக் கிடையாது. இப்படி ஒரு 'தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன்' தனத்துக்கு ஒரு வாரிசை அவள் சுமக்கப் போவது இல்லை. நோ. நெவர். பிள்ளை, பிள்ளை என்று அவன் ஏங்கித் தவிக்கட்டும்.

குறைந்த பட்சம் இதையேனும் அவள் சாதித்தாக வேண்டும்...எப்படியாவது..எப்படிச் சாதிப்பது? இந்தப் பட்டிக்காட்டில் அவளுக்குத் தேவையானதை எப்படி வாங்குவது?

அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு அவள் வந்தபோது வெளியே செல்லத் தயாராக இருந்தான்.